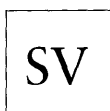

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	sida
	I <i>Meddelanden</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
97/C 166/01	Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 15 april 1997 i mål C-22/94 (begäran om förhandsavgörande från High Court of Ireland): The Irish Farmers Association m.fl. mot Minister for Agriculture, Food and Forestry, Ireland och Attorney General (Tilläggsavgift på mjölk – Referenskvantitet – Tillfällig indragning – Omvandling – Definitiv minskning – Förlust av ersättning)	1
97/C 166/02	Domstolens dom av den 15 april 1997 i mål C-27/95 (begäran om förhandsavgörande från High Court of Justice), Woodspring District Council mot Bakers of Nailsea Ltd (Veterinärsbesiktning före slakt – Giltighet – Officiella veterinärs roll – Arvoden som övervältras på den som driver slakteriet)	2
97/C 166/03	Domstolens dom av den 15 april 1997 i mål C-105/95 (begäran om förhandsavgörande från Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Münster), Paul Daut GmbH & Co. KG mot Oberkreisdirektor des Kreises Gütersloh (Mekaniskt urbenat kött – Värmebehandling – Hygienproblem vid produktion och utsläppande på marknaden – Handel inom gemenskapen)	2
97/C 166/04	Domstolens dom av den 15 april 1997 i mål C-272/95 (begäran om förhandsavgörande från Bundesverwaltungsgericht): Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung mot Deutsches Milch-Kontor GmbH (Stöd för skummjörkspulver – Systematiska kontroller – Kontrollkostnader)	3
97/C 166/05	Domstolens dom av den 15 april 1997 i mål C-292/95, Konungariket Spanien mot Europeiska gemenskapernas kommission (Talan om ogiltigförklaring – Rambestämmelser om statligt stöd till bilindustrin – Förlängning med retroaktiv verkan – Artikel 93.1 i EG-fördraget)	3

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>forts.</i>)	sida
97/C 166/06	Domstolens beslut av den 4 mars 1997 i mål C-46/96: Förbundsrepubliken Tyskland mot Europeiska gemenskapernas kommission (Anledning saknas att döma i målet) . .	4
97/C 166/07	Målen C-108/97 och C-109/97: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Landgericht München I den 8 januari 1997 i målen mellan å ena sidan WSC Windsurfing Chiemsee Produktions- und Vertriebs GmbH och å andra sidan Boots- und Segelzubehör Walter Huber och Attenberger Franz	4
97/C 166/08	Mål C-112/97: Talan mot Republiken Italien väckt den 18 mars 1997 av Europeiska gemenskapernas kommission	5
97/C 166/09	Mål C-114/97: Talan mot Konungariket Spanien väckt den 19 mars 1997 av Europeiska gemenskapernas kommission	5
97/C 166/10	Mål C-118/97: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av landsbygdsnäringsnämndens besvärskommitté av den 12 mars 1997 i det mål som anhängiggjorts av Laura Pitkäranta, företrädd av sin lagenliga förmyndare Anne Pitkäranta	6
97/C 166/11	Mål C-121/97: Talan mot Förbundsrepubliken Tyskland väckt den 24 mars 1997 av Europeiska gemenskapernas kommission.	7
97/C 166/12	Mål C-122/97: Talan mot Förbundsrepubliken Tyskland väckt den 24 mars 1997 av Europeiska gemenskapernas kommission.	7
97/C 166/13	Mål C-123/97: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Pretura Circondariale di Padova av den 17 december 1996 i målet Tommaso Nalon mot Ente Poste Italiane.	8
97/C 166/14	Mål C-124/97: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Vasa hovrätt av den 21 mars 1997 i samband med ändringssökande i målet mellan å ena sidan Markku J. Lääri m.fl. och å andra sidan häradsåklagaren och finska staten	8
97/C 166/15	Mål C-125/97: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Arrondissementsrechtbank te Alkmaar av den 18 mars 1997 i målet mellan A.G.R. Regeling och Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid.	9
97/C 166/16	Mål C-126/97: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Hoge Raad der Nederlanden av den 21 mars 1997 i målet mellan Eco Swiss China Time Ltd och Benetton International NV.	9
97/C 166/17	Mål C-131/97: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Pretura Circondariale di Bologna, sezione controversie del lavoro, av den 2 december 1996 i målet mellan Annalisa Carbonari samt 121 andra sökande och 1) Università degli Studi di Bologna, 2) Ministero della Sanità, 3) Ministero dell'Università e della Ricerca Scientifica 4) Ministero del Tesoro	9
97/C 166/18	Mål C-134/97: Begäran om förhandsavgörande enligt beslutet av Skatterättsnämnden av den 20 februari 1997 i mål: Victoria Film A/S mot Riksskatteverket	10

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>forts.</i>)	sida
97/C 166/19	Mål C-135/97: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Oberlandesgericht Wien av den 24 mars 1997 i målet mellan Verein zur Förderung des freien Wettbewerbs im Medienwesen och MVF Magazin-Verlag am Fleetrand Gesellschaft mbH	10
97/C 166/20	Mål C-136/97: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av VAT and Duties Tribunal, Manchester, av den 2 april 1997 i målet mellan Norbury Developments Ltd och Commissioners of Customs and Excise	10
97/C 166/21	Mål C-144/97: Talan mot Republiken Frankrike väckt den 16 april 1997 av Europeiska gemenskapernas kommission	11
97/C 166/22	Mål C-145/97: Talan mot Konungariket Belgien väckt den 16 april 1997 av Europeiska gemenskapernas kommission	11
97/C 166/23	Mål C-149/97: Begäran om förhandsavgörande från VAT and Duties Tribunal, London, enligt beslut av den 7 april 1997 i målet mellan The Institute of the Motor Industry och Commissioners of Customs and Excise	12
97/C 166/24	Avskrivning av mål C-205/90	12
97/C 166/25	Avskrivning av mål C-126/96	12
97/C 166/26	Avskrivning av mål C-133/96	12
97/C 166/27	Avskrivning av mål C-186/95	12
97/C 166/28	Avskrivning av mål C-339/96	13
FÖRSTAINSTANSRÄTTEN		
97/C 166/29	Beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande av den 26 februari 1997 i mål T-191/96 R, C.A.S. Succhi di Frutta S.p.A. mot Europeiska gemenskapernas kommission (Konkurrens – Förfarande om interimistiska åtgärder – Ansökan om uppskov med verkställighet)	13
97/C 166/30	Beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande av den 3 mars 1997 i mål T-6/97 R, Comafrika SpA och Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. mot Europeiska gemenskapernas kommission (Gemensam organisation av marknaden – Bananer – Provisoriska nedsättningskoefficienter – Uppskov med verkställighet – Interimistiska åtgärder – Upptagande till sakprövning av ansökan om interimistiska åtgärder – Allvarlig och oåterkallelig skada)	13
97/C 166/31	Mål T-42/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 28 februari 1997 av Giorgio Lebedef.	14
97/C 166/32	Mål T-61/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 mars 1997 av Sofivo m.fl.	14
97/C 166/33	Mål T-62/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 10 mars 1997 av Société Générale	14

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>forts.</i>)	sida
97/C 166/34	Mål T-68/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 13 mars 1997 av Martin Neumann och Irmgard Neumann-Schölles.	15
97/C 166/35	Mål T-72/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 27 mars 1997 av PRODREC – Formação e Desenvolvimento de Recursos Humanos, ACE	16
97/C 166/36	Mål T-73/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 28 mars 1997 av British Shoe Corporation m.fl.	17
97/C 166/37	Mål T-74/97: Talan mot Europeiska unionens råd väckt den 28 mars 1997 av Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH.	18
97/C 166/38	Mål T-75/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 28 mars 1997 av Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH.	18
97/C 166/39	Mål T-76/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 27 mars 1997 av Sofivo m.fl.	19
97/C 166/40	Mål T-77/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 27 mars 1997 av José Baiges Planas och 16 andra	20
97/C 166/41	Mål T-78/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 28 mars 1997 av F. Javier Maeztu Nieva	20
97/C 166/42	Mål T-79/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 28 mars 1997 av Michael A. Köhler	20
97/C 166/43	Mål T-81/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 1 april 1997 av regionen Toskana	21
97/C 166/44	Mål T-82/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 28 mars 1997 av Patrick Rousseaux	21
97/C 166/45	Mål T-83/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 1 april 1997 av Société Anonyme de Traverses en Beton Armé (SATEBA)	22
97/C 166/46	Mål T-85/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 3 april 1997 av Horeca-Wallonie.	22
97/C 166/47	Mål T-87/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 4 april 1997 av G. Van Dyck.	23
97/C 166/48	Mål T-88/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Henri Jacobs	24
97/C 166/49	Mål T-89/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Mikael Barfod	24

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>forts.</i>)	sida
97/C 166/50	Mål T-90/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Martine Frix	24
97/C 166/51	Mål T-92/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Patrick Salez	25
97/C 166/52	Mål T-93/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Minh-Hong Pham	25
97/C 166/53	Mål T-94/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Brigitte Nau	25
97/C 166/54	Mål T-95/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Marie Louise Brichard	25
97/C 166/55	Mål T-96/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Léon Rappe	27
97/C 166/56	Mål T-97/97: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Daniel Callebaut	27

I

(Meddelanden)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

av den 15 april 1997

i mål C-22/94 (begäran om förhandsavgörande från High Court of Ireland): The Irish Farmers Association m.fl. mot Minister for Agriculture, Food and Forestry, Ireland och Attorney General ⁽¹⁾)

(Tilläggsavgift på mjölk – Referenskvantitet – Tillfällig indragning – Omvandling – Definitiv minskning – Förlust av ersättning)

(97/C 166/01)

(Rättegångsspråk: engelska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, sjätte avdelningen (ordföranden på fjärde avdelningen J. L. Murray, tillförordnad ordförande på sjätte avdelningen, samt domarna C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, G. Hirsch (referent) och H. Ragnemalm; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein), har den 15 april 1997 avkunnat dom i mål C-22/94 angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från High Court of Ireland, att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan The Irish Farmers Association m.fl. och Minister for Agriculture, Food and Forestry, Ireland och Attorney General angående giltigheten av dels artikel 5c.3 g i rådets förordning (EEG) nr 804/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT nr L 148, s. 13), som införts genom

artikel 1.3 i rådets förordning (EEG) nr 816/92 av den 31 mars 1992 om ändring av förordning (EEG) nr 804/68 (EGT nr L 86, s. 83), dels artikel 3 i rådets förordning (EEG) nr 3950/92 av den 28 december 1992 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT nr L 405, s. 1), ändrad genom artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 1560/93 av den 14 juni 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 3950/92 (EGT nr L 154, s. 30). Domslutet i denna dom har följande lydelse:

Så vitt dessa bestämmelser har medfört att den tillfälliga indragningen av en procentuell andel av referenskvantiteten, i den mening som avses i rådets förordning (EEG) nr 775/87 av den 16 mars 1987 om tillfällig indragning av en del av de referenskvantiteter som avses i artikel 5c.1 i förordning (EEG) nr 804/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter, utan ersättning har omvandlats till en definitiv minskning, framgår det inte av en undersökning av de allmänna gemenskapsrättsliga principerna såsom skydd för berättigade förväntningar, icke-diskriminering och proportionalitetsprincipen eller av undersökningen av principen om den grundläggande äganderätten något som kan påverka giltigheten av dels artikel 5c.3 g i rådets förordning (EEG) nr 804/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter, som införts genom artikel 1.3 i rådets förordning (EEG) nr 816/92 av den 31 mars 1992 om ändring av förordning (EEG) nr 804/68, dels artikel 3 i rådets förordning (EEG) nr 3950/92 av den 28 december 1992 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, i dess lydelse enligt artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 1560/93 av den 14 juni 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 3950/92.

(¹) EGT nr C 76, 12.3.1994.

DOMSTOLENS DOM

av den 15 april 1997

i mål C-27/95 (begäran om förhandsavgörande från High Court of Justice), Woodspring District Council mot Bakers of Nailsea Ltd ⁽¹⁾)

(Veterinärsbesiktning före slakt – Giltighet – Officiella veterinärs roll – Arvoden som övervältras på den som driver slakteriet)

(97/C 166/02)

(Rättegångsspråk: engelska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, sjätte avdelningen (sammansatt av J. L. Murray (referent), ordförande på fjärde avdelningen, tillförordnad ordförande på sjätte avdelningen, samt domarna C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, G. Hirsch och H. Ragnemalm; generaladvokat: A. La Pergola; justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein), har den 15 april 1997 avkunnat dom i mål C-27/95 mellan Woodspring District Council och Bakers of Nailsea Ltd angående giltigheten av rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen (EGT 1964, nr L 121, s. 2012) i dess ändrade och konsoliderade lydelse enligt rådets direktiv 91/497/EEG av den 29 juli 1991 (EGT nr L 268, s. 69) med avseende på artiklarna 39 och 40.3 i EG-fördraget och på de allmänna principerna om proportionalitet och icke-diskriminering. Domslutet i denna dom har följande lydelse:

1. En enskild kan vid en nationell domstol åberopa att artiklarna 39 och 40 i EG-fördraget, eller de allmänna principerna om proportionalitet och icke-diskriminering, har åsidosatts, för att ifrågsätta en gemenskapsrättslig bestämmelses giltighet.
2. Rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen i dess ändrade och konsoliderade lydelse enligt rådets direktiv 91/497/EEG av den 29 juli är inte ogiltigt med avseende på artiklarna 39 och 40.3 i EG-fördraget samt på den allmänna principen om proportionalitet i den del där det föreskrivs och/eller tillåts att medlemsstaterna föreskriver att de besiktningar som utförs i slakterierna skall utföras av en officiell veterinär och/eller i den mån det där föreskrivs att besiktning skall utföras före slakt.
3. Den i direktiv 64/433 föreskrivna skyldigheten för de slakterier i vilka djuren slaktas att bära kostnaderna för de officiella veterinärernas besiktningar strider var-

ken mot artiklarna 39 och 40.3 i fördraget eller mot de allmänna principerna om likabehandling och/eller proportionalitet.

⁽¹⁾ EGT nr C 101, 22.4.1995.

DOMSTOLENS DOM

av den 15 april 1997

i mål C-105/95 (begäran om förhandsavgörande från Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Münster), Paul Daut GmbH & Co. KG mot Oberkreisdirektor des Kreises Gütersloh ⁽¹⁾)

(Mekaniskt urbenat kött – Värmebehandling – Hygienproblem vid produktion och utsläppande på marknaden – Handel inom gemenskapen)

(97/C 166/03)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, fjärde avdelningen (sammansatt av tillförordnade avdelningsordföranden C. N. Kakouris (referent), samt domarna P. J. G. Kapteyn och H. Ragnemalm; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitiesekreterare: avdelningsdirektören D. Louterman-Hubeau), har den 15 april 1997 avkunnat dom i mål C-105/95 mellan Paul Daut GmbH & Co. KG och Oberkreisdirektor des Kreises Gütersloh, angående tolkningen av rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen (EGT 1964 nr L 121, s. 2012) i dess ändrade och konsoliderade lydelse enligt rådets direktiv 91/497/EEG av den 29 juli 1991 (EGT nr L 268, s. 69), av rådets direktiv 89/608/EEG av den 21 november 1989 om ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas myndigheter och samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av lagstiftningen om veterinära frågor och avelsfrågor (EGT nr L 351, s. 34) samt av artiklarna 30 och 36 i EG-fördraget. Domslutet i denna dom har följande lydelse:

1. Artikel 6.1 c och 6.1 g i rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen i dess ändrade och konsoliderade lydelse enligt rådets direktiv 91/497/EEG av den 29 juli 1991 utgör hinder för nationella regler som förbjuder import av mekaniskt urbenat kött som inte har värmebehandlats i ursprungsmedlemsstaten när köttet är avsett att genomgå sådan behandling i en godkänd anläggning i importmedlemsstaten som har utsetts av den officiella veterinären i ursprungsstaten.

2. Med tillämpning av rådets direktiv 89/608/EEG av den 21 november 1989 om ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas myndigheter och samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av lagstiftningen om veterinära frågor och avelsfrågor kan den behöriga veterinärmyndigheten i ursprungsmedlemsstaten begära hjälp av den behöriga veterinärmyndigheten i importmedlemsstaten, utan att denna begäran utgör en förutsättning för den möjlighet som den officiella veterinären i ursprungsmedlemsstaten har att, med avseende på den värmebehandling som skall utföras, utse en anläggning inom importmedlemsstatens territorium.

(¹) EGT nr C 159, 24.6.1995.

DOMSTOLENS DOM

av den 15 april 1997

i mål C-272/95 (begäran om förhandsavgörande från Bundesverwaltungsgericht): Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung mot Deutsches Milch-Kontor GmbH (¹)

(Stöd för skummjölkspulver – Systematiska kontroller – Kontrollkostnader)

(97/C 166/04)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, fjärde avdelningen (avdelningsordföranden J. L. Murray (referent) samt domarna C. N. Kakouris och P. J. G. Kapteyn; generaladvokat: P. Léger; justitiesekreterare: avdelningsdirektören H. A. Rühl), har den 15 april 1997 avkunnat dom i mål C-272/95 angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från Bundesverwaltungsgericht, att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung och Deutsches Milch-Kontor GmbH angående tolkningen av artikel 2.1 och 2.4 i kommissionens förordning (EEG) nr 1624/76 av den 2 juli 1976 om särskilda bestämmelser om utbetalningen av stöd för skummjölkspulver som denaturerats eller bearbetats till foderblandningar inom en annan medlemsstats territorium (EGT nr L 180, s. 9) i den lydelse som framgår av artikel 1 i kommissionens förordning (EEG) nr 1726/79 av den 26 juli 1979 (EGT nr L 199, s. 10), av artikel 10 i kommissionens förordning (EEG) nr 1725/79 av den 26 juli 1979 om bestämmelserna om beviljande av stöd för skummjolk som bearbetas till foderblandningar och skummjölkspulver avsett som kalvfoder (EGT nr L 199, s. 1) och av artiklarna 9, 12, 16 och 95 i EG-fördraget. Domslutet i denna dom har följande lydelse:

1. Artikel 2.1 och 2.4 i kommissionens förordning nr 1624/76 av den 2 juli 1976 om särskilda bestämmelser om utbetalningen av stöd för skummjölkspulver

som denaturerats eller bearbetats till foderblandningar inom en annan medlemsstats territorium i den lydelse som framgår av förordning nr 1726/79 och artikel 10 i förordning nr 1725/79 av den 26 juli 1979 om bestämmelserna om beviljande av stöd för skummjolk som bearbetas till foderbehandlingar och skummjölkspulver avsett som kalvfoder jämförd med artikel 34 i fördraget utgör hinder för att genomföra systematiska kontroller som är avsedda att fastställa att villkoren är uppfyllda beträffande sammansättning och kvalitet av skummjölkspulver som är avsett att användas i framställningen av djurfoderblandningar i en annan medlemsstat och som är föremål för exportresituationer när dessa kontroller med tanke på en förestående export av de kontrollerade varorna utförs i det inre av den avsändande medlemsstaten och inte vid gränsen. De ovannämnda föreskrifterna hindrar emellertid inte sådana kontroller, förutsatt att de utförs stickprovsvis.

2. En avgift som tas ut i samband med systematiska kontroller som utförs i det inre av den avsändande medlemsstaten med avseende på en förestående export av de kontrollerade varorna utgör en avgift med motsvarande verkan som exporttullar som är förbjudna enligt artiklarna 9 och 12 i fördraget, även om de motsvarar den reella kostnaden för varje kontroll.

(¹) EGT nr C 248, 23.9.1995.

DOMSTOLENS DOM

av den 15 april 1997

i mål C-292/95, Konungariket Spanien mot Europeiska gemenskapernas kommission (¹)

(Talan om ogiltigförklaring – Rambestämmelser om statligt stöd till bilindustrin – Förlängning med retroaktiv verkan – Artikel 93.1 i EG-fördraget)

(97/C 166/05)

(Rättegångsspråk: spanska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, sjätte avdelningen (avdelningsordföranden G. F. Mancini, samt domarna C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, G. Hirsch, och R. Schintgen, referent; generaladvokat: C. O. Lenz; justitiesekreterare: R. Grass), har den 15 april 1997 avkunnat dom i mål C-292/95 mellan Konungariket Spanien (ombud: Alberto Navarro González och Miguel Bravo-Ferrer Delgado) och Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: Gérard Rozet och Francisco Enrique González Díaz) angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut, delgivet genom en skrivelse av den 6 juli 1995 som offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (EGT nr C 284, 1995, s. 3), att med retroaktiv verkan från och med den 1 januari 1995 förlänga giltigheten av beslutet av den

23 december 1992 om förlängning av giltigheten av gemenskapsrättsliga rambestämmelser för statligt stöd till bilindustrin. Domslutet i denna dom har följande lydelse:

1. *Kommissionens beslut i skrivelse av den 6 juli 1995 att med retroaktiv verkan från den 1 januari 1995 förlänga giltigheten av kommissionens beslut av den 23 december 1992 om förlängning av giltigheten av gemenskapsrättsliga rambestämmelser om statligt stöd till bilindustrin ogiltigförklaras.*
2. *Kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna.*

(¹) EGT nr C 299, 11.11.1995.

DOMSTOLENS BESLUT

av den 4 mars 1997

i mål C-46/96: Förbundsrepubliken Tyskland mot Europeiska gemenskapernas kommission (¹)

(Anledning saknas att döma i målet)

(97/C 166/06)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-46/96, Förbundsrepubliken Tyskland (ombud: Ernst Röder) mot Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: Anders Christian Jessen och Paul F. Nemitz, biträdda av Hans-Jürgen Rabe och Georg M. Berrisch), angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut KOM(95) 3319 slutlig av den 29 november 1995 om skattemässigt stöd i fråga om avskrivning till förmån för tyska företag, har domstolen sammansatt av ordföranden G. C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray och L. Sevón samt domarna J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann (referent), H. Ragnemalm, M. Wathelet och R. Schintgen, med D. Ruiz-Jarabo Colomer som generaladvokat och R. Grass som justitiesekreterare, den 4 mars 1994 avkunnat följande beslut:

1. *Anledning saknas att döma i målet.*
2. *Kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna.*

(¹) EGT nr C 108, 13.4.1996.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Landgericht München I den 8 januari 1997 i målen mellan å ena sidan WSC Windsurfing Chiemsee Produktions- und Vertriebs GmbH och å andra sidan Boots- und Segelzubehör Walter Huber och Attenberger Franz

(Målen C-108/97 och C-109/97)

(97/C 166/07)

Landgericht München I har genom beslut av den 8 januari 1997, som inkom till domstolens kansli den 14 mars 1997, begärt att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målen mellan å ena sidan WSC Windsurfing Chiemsee Produktions- und Vertriebs GmbH och å andra sidan Boots- und Segelzubehör Walter Huber (mål C-108/97) respektive Attenberger Franz (mål C-109/97) beträffande följande frågor:

1. Frågor angående artikel 3.1 c: (¹)

Skall artikel 3.1 c förstås så, att det är tillräckligt om det finns *möjlighet* att använda en beteckning för bestämning av geografiskt ursprung eller måste det röra sig om en i konkret hänseende näraliggande möjlighet (i den meningen att liknande företag redan använder sig av detta ord för att beteckna det geografiska ursprunget av likartade varor eller att det åtminstone finns konkreta hållpunkter för att detta förväntas ske inom överskådlig framtid) eller måste det finnas ett behov av att använda denna beteckning för att på ifrågasvarande varor hänvisa till det geografiska ursprunget eller måste det därutöver även finnas ett kvalificerat behov av att använda denna ursprungsbeteckning, t.ex. därför att varor av detta slag, som tillverkas i en viss region, åtnjuter ett särskilt anseende?

Har den omständigheten att varumärkets rättsverkan är begränsad på sätt som avses i artikel 6.1 b någon betydelse för huruvida en vidsträckt eller restriktiv tolkning av artikel 3.1 c skall göras i fråga om geografiska ursprungsbeteckningar?

Omfattar de geografiska ursprungsbeteckningar som avses i artikel 3.1 c endast sådana beteckningar som hänför sig till varans *tillverkning* på viss ort eller är det tillräckligt om handel med dessa varor sker på denna ort eller från samma ort eller är det, såvitt gäller textiltillverkning, tillräckligt att de formges i den angivna regionen medan tillverkningsprocessen därefter genomförs på annan ort?

2. Frågor angående artikel 3.3 första meningen:

Vad krävs enligt denna föreskrift för att en beskrivande beteckning enligt artikel 3.1 c skall kunna registreras?

Frågan gäller särskilt om likadana krav uppställs i samtliga fall eller om kraven varierar alltefter styrkan av behovet att utesluta ensamrätt.

Är därvid den i tysk rättspraxis rådande uppfattningen att beskrivande beteckningar, för vilka det finns ett be-

hov av att utesluta ensamrätt, kräver att sökanden kan visa att de har inarbetats i handeln i mer än 50 procent av de berörda näringskretsarna?

Innebär denna bestämmelse att det ställs krav på sättet att fastställa den särskiljningsförmåga som uppkommit genom användning?

(¹) Rådets första direktiv 89/104/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EGT nr L 40, 11.2.1989, s. 1).

Talan mot Republiken Italien väckt den 18 mars 1997 av Europeiska gemenskapernas kommission
(Mål C-112/97)
(97/C 166/08)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 18 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Italien, Sökanden företräds av Paolo Stan-canelli och Hans Stovlbeak, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, och har uppgivit följande adress för delgivning: Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

avslå varje genkärsmål, invändning eller motframställning samt

- fastställa att Republiken Italien inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten genom att ha infört och bibehållit en reglering som föreskriver att det i bebodda utrymmen enbart får installeras värmeanordningar av "sluten" typ och därmed underförstått ha förbjudit installation av värmeanordningar av andra typer som uppfyller villkoren i direktiv 90/396/EEG (¹),
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I artikel 5.10 i dekret nr 412/93 av Republiken Italiens president av den 26 augusti 1993 (nedan kallat DPR 412/93) föreskrivs att i fråga om nybyggnad eller ombyggnad av värmeanläggningar som omfattar installation av individuella värmeanordningar, med undantag för sådana fall då det enbart är fråga om utbyte, kan användas anordningar som är isolerade från bostadsutrymmena eller anordningar av vilket slag som helst om de installeras utanför dessa eller i tekniskt anpassade utrymmen.

Även om artikel 5.10 i DPR 412/93 inte innehåller något förbud mot marknadsföring av värmeanordningar som inte är isolerade (av "öppen" typ) eller något allmänt förbud mot installation av sådana, stadgas det i denna be-

stämmelse, om än underförstått, ett särskilt förbud att installera sådana när det är fråga om nyinstallation eller ombyggnad av värmeanläggningar.

Detta särskilda förbud strider mot artikel 4 i direktiv 90/396/EEG, eftersom det utgör ett hinder för att använda anordningar som omfattas av detta direktiv och som uppfyller de grundläggande villkor som uppställs i detta.

Argumentet att artikel 5.10 i DPR 412/93 är förenlig med direktiv 90/396/EEG på grund av de säkerhetskrav som ligger till grund för detta saknar saklig grund. De grundläggande villkor som föreskrivs i direktivet avseende installation och användning av anordningar för förbränning av gasformiga bränslen, däribland sådana av "öppen" typ, är uttömmande eftersom det uppfyller alla tillämpliga säkerhetskrav och är av tvingande karaktär. I sådana fall har de nationella myndigheterna inte längre möjlighet att vare sig bibehålla eller anta nationella bestämmelser i vilka föreskrivs att ytterligare villkor skall uppfyllas eftersom den inre marknadsens genomförande och funktion annars skulle hindras på ett rättsstridigt sätt.

Även argumentet att artikel 5.10 i DPR 412/93, med stöd av artiklarna 36 och 100 a.4 eller med stöd av artikel 129 a i EG-fördraget, skall anses vara ett rättsenligt undantag från principen om fri rörlighet för varor saknar saklig grund.

(¹) EGT nr L 196, 26.7.1990, s. 15.

Talan mot Konungariket Spanien väckt den 19 mars 1997 av Europeiska gemenskapernas kommission
(Mål C-114/97)
(97/C 166/09)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 19 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Spanien. Sökanden företräds av A. Caeiro och F. Castillo de la Torre och har uppgivit följande adress för delgivning: C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner C 254, Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Konungariket Spanien har åsidosatt sina skyldigheter enligt fördraget, i synnerhet enligt artiklarna 48, 52 och 59, genom att upprätthålla artiklarna 7, 8 och 10 i lag 23/1992 av den 30 juli 1992 (¹) i den utsträckning som de gör beviljandet av tillstånd till utövande av privat säkerhetsverksamhet med avseende på så kallade "säkerhetsföretag" beroende av kravet att de har bildats enligt spansk rätt och att deras ledning och styrelseledamöter har sitt hemvist i Spanien och i fråga om "säkerhetspersonal" av kravet på spanskt medborgarskap, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Etableringsfriheten:

Kravet att ledningen för ett bolag skall ha sitt hemvist i den medlemsstat i vilket detta är etablerat (artikel 8 i lagen) innebär diskriminering på grund av nationalitet.

Kravet att företagen skall ha bildats enligt spansk rätt (artikel 7 i lagen) är uttryckligen diskriminerande och medför en begränsning av företagens rätt att utöva sin verksamhet genom en filial eller ett kontor, vilket uttryckligen föreskrivs i artikel 52 i EG-fördraget.

För det fall att säkerhetspersonalen arbetar som egenföretagare är nationalitetskravet i artikel 10.3 i lagen oförenligt även med artikel 52 i fördraget.

Friheten att tillhandahålla tjänster:

Kravet att företaget skall vara bildat enligt nationell rätt, vilket återfinns i artikel 7, och kravet avseende styrelseledamöternas hemvist, vilket återfinns i artikel 8 i lagen, leder till att det blir omöjligt för företag eller säkerhetspersonal utan driftställe i Spanien att utöva privat säkerhetsverksamhet. Ett sådant krav utgör ett diskriminerande hinder för friheten att tillhandahålla tjänster.

Artikel 55 i EG-fördraget:

Kommissionen anser att enbart det förhållande att privata företag har anförtrotts vissa säkerhetstjänster, som således till största delen inte längre omfattas av statens ansvarsområde, inte gör det möjligt att dra slutsatsen att "privat säkerhetsverksamhet... funktionellt ingår i det monopol på upprätthållande av säkerhet som ankommer på staten". Dessutom anges i själva lagtexten att den verksamhet som utövas av säkerhetsföretag och säkerhetspersonal är kompletterande och underordnad i förhållande till offentlig säkerhetsverksamhet, utan att där anförs att den privata verksamheten utgör en del av den offentliga säkerheten.

Deltagandet i utövandet av offentlig makt följer inte av resultaten av eller syftena med en viss verksamhet utan av den behörighet och befogenhet som har beviljats de företag eller personer som utövar denna verksamhet. Det är inte endast statsmakten som är behörig att förebygga brott, eftersom enskilda i vissa situationer kan handla för att förebygga brott. Dessutom har säkerhetsföretag och säkerhetspersonal inte uttryckligen getts i uppdrag att förebygga brott i allmänhet, utan enbart i förhållande till det skyddade föremålet.

Den särskilda skyldighet att bistå armén och polisen då de utövar sin verksamhet som ankommer på säkerhetsföretag och säkerhetspersonal, att samarbeta med dem och följa deras anvisningar i fråga om det skyddade föremålet kan

heller inte leda till slutsatsen att dessa deltar i utövandet av offentlig makt. En sådan skyldighet ankommer under särskilda omständigheter på varje medborgare. Understödjande och förberedande deltagande i utövandet av offentlig makt utgör dessutom inte något direkt och specifikt deltagande i utövandet av denna makt i den mening som avses i artikel 55 i fördraget.

Möjligheten att bära vapen utgör – trots att den utgör ett undantag – inte någon exklusiv befogenhet för armén och polisen eller någon annan instans som utövar offentlig makt. Det kan följaktligen inte hävdas att en sådan omständighet för säkerhetspersonalen i sig utgör ett indicium för att den deltar i utövandet av offentlig makt. Enligt vapenförordningen, som har antagits genom kungligt dekret 137/1993 av den 29 januari, är det således möjligt att under motiverade omständigheter bevilja vapenlicenser för enskilda, inklusive medborgare i andra medlemsstater. Säkerhetspersonalen skall följaktligen ha vapenlicens för att kunna erbjuda tjänsten, såsom vilken annan medborgare som helst.

Artikel 56 i EG-fördraget:

Kommissionen anser att det inte står klart varför det förhållande att en detektiv eller fältvakt (som utövar verksamhet som egenföretagare) inte är spanjor utan medborgare i en annan medlemsstat skulle utgöra ett konkret, verkligt och tillräckligt allvarligt hot som påverkar ett grundläggande samhällsintresse.

Förbudet som riktar sig mot samtliga företag vilkas ledning och styrelseledamöter inte har sitt hemvist i Spanien och medborgarna i andra medlemsstater förefaller väsentligen grundas på administrativa överväganden.

Den fria rörligheten för arbetstagare:

Eftersom säkerhetspersonalen inte är anställd i offentlig tjänst, förefaller det att bestämmelsen i artikel 48.4 inte är tillämplig.

Motiven avseende allmän ordning, säkerhet och hälsa, som ingår i artikel 48.3, gör det inte möjligt att utestänga en hel verksamhetssektor från den fria rörligheten för arbetstagare och tillgången till anställning.

(¹) Boletín Oficial del Estado, 4.8.1992.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av landsbygdsnäringsnämnden av den 12 mars 1997 i det mål som anhängiggjorts av Laura Pitkäranta, företrädare för sin lagenliga förmyndare Anne Pitkäranta

(Mål C-118/97)

(97/C 166/10)

Landbygdsnäringsnämnden begär genom beslut av den 12 mars 1997, vilket inkommit till domstolen kansli den 20 mars 1997, att Europeiska gemenskapernas

domstol skall meddela ett förhandsavgörande i det mål som anhängiggjorts av Laura Pitkäranta, företrädd av sin lagenliga förmyndare Anne Pitkäranta, beträffande följande frågor:

1. (Samma fråga som fråga 1 i mål C-9/97) ⁽¹⁾
2. När det i synnerhet är fråga om en minderårig person som är stadigvarande bosatt hos sin förmyndare i Helsingforsregionen på cirka 70 kilometers vägstånd från gårdens ekonomiska centrum och som själv inte kan och vars förmyndare inte heller aktivt idkar jordbruk på gården, strider det då mot diskrimineringsförbudet, proportionalitetsprincipen eller de principer som i övrigt följs i gemenskapsrätten att förvägra henne ersättningen i fråga?

⁽¹⁾ Se EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 15.

Talan mot Förbundsrepubliken Tyskland väckt den 24 mars 1997 av Europeiska gemenskapernas kommission.

(Mål C-121/97)

(97/C 166/11)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 24 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Förbundsrepubliken Tyskland. Sökanden företräds av dr Götz zur Hausen, juridisk rådgivare vid kommissionen, och har uppgett följande adress för delgivning i Luxemburg: Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner C 254, Kirchberg.

Sökanden yrkar

1. att det skall fastställas att Förbundsrepubliken Tyskland inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt artikel 171 i EG-fördraget genom att ha underlåtit att bringa Jagdgesetz des Saarlandes (delstaten Saarlands jaktlag) i överensstämmelse med domstolens dom av den 3 juli 1990 i mål C-288/88 ⁽¹⁾,
2. att Förbundsrepubliken Tyskland skall föreläggas att betala ett vite om 26 400 ecu till kommissionen på kontot H 1 KEG: "EG:s egna medel" vid Bundeskasse i Bonn för varje dag som denna stat har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt punkt 1,
3. att Förbundsrepubliken Tyskland skall förpliktas att betala rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

— I artikel 171 första stycket i EG-fördraget föreskrivs visserligen ingen frist för när den berörda medlemsstaten skall ha uppfyllt de skyldigheter som följer av en dom från domstolen. Medlemsstaten skall dock ofördröjligen börja med verkställandet av domen och slutföra detta fortast möjligt.

— Yrkandet om föreläggande av vite grundas på artikel 171 andra stycket i EG-fördraget. Kommissionen har bestämt storleken på beloppet i enlighet med den beräkningsmetod som har publicerats i EGT nr C 242, 21.8.1996, s. 6. Vad gäller bedömningen av överträdelsens svårighetsgrad har kommissionen utgått från att det endast är fråga om en enstaka föreskrift i en enda delstat som ännu inte bringats i överensstämmelse med föreskrifterna i rådets direktiv 79/409/EEG ⁽²⁾ och att det därvid snarare rör sig om en formell överträdelse, eftersom det inte finns något som tyder på att det skulle ha uppkommit skador på miljön vid tillämpningen av den reglering som för närvarande gäller i Saarland (koefficient 1/20). Vad gäller varaktigheten av överträdelsen, så anser kommissionen denna vara mycket avsevärd (koefficient 2/3). Beträffande det yrkade vitets avskräckande verkan har kommissionen hänvisat till en beräkningsformel som har meddelats medlemsstaterna och där varje medlemsstats relativa ställning med hänsyn till sin bruttonationalprodukt och sitt röstantal i rådet i enlighet med artikel 148 andra stycket i EG-fördraget beaktas.

⁽¹⁾ REG 1990, s. I-2721.

⁽²⁾ EGT nr L 103, 25.4.1979, s. 1.

Talan mot Förbundsrepubliken Tyskland väckt den 24 mars 1997 av Europeiska gemenskapernas kommission.

(Mål C-122/97)

(97/C 166/12)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 24 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Förbundsrepubliken Tyskland. Sökanden företräds av dr Götz zur Hausen, juridisk rådgivare vid kommissionen, och har uppgett följande adress för delgivning i Luxemburg: Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner C 254, Kirchberg.

Sökanden yrkar

1. att det skall fastställas att Förbundsrepubliken Tyskland inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt artikel 171 i EG-fördraget genom att ha underlåtit att efterkomma domstolens dom av den 17 oktober 1991 i mål C-58/89 ⁽¹⁾,
2. att Förbundsrepubliken Tyskland skall föreläggas att betala ett vite om 158 400 ecu till kommissionen på kontot H 1 KEG "EG:s egna medel" vid Bundeskasse i Bonn för varje dag som denna stat har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt punkt 1,
3. att Förbundsrepubliken Tyskland skall förpliktas att betala rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

— I artikel 171 första stycket i EG-fördraget föreskrivs visserligen ingen frist för när den berörda medlemsstaten skall ha uppfyllt de skyldigheter som följer av en dom från domstolen. Medlemsstaten skall dock ofördröjligen börja med verkställandet av domen och slutföra detta fortast möjligt. Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att vidta tvingande åtgärder för att genomföra artikel 3 första stycket i direktiv 75/440/EEG ⁽²⁾. Tyskland har heller inte utarbetat någon generell förbättringsplan enligt artikel 4.2 i direktivet och – i delstaterna – inte uppställt förbättringsplaner för alla vatten. Förbundsrepubliken har slutligen inte fullgjort sin informationskyldighet enligt artikel 8 i rådets direktiv 79/869/EEG ⁽³⁾ av den 9 oktober 1979.

— Yrkandet om föreläggande av vite grundas på artikel 171 andra stycket i EG-fördraget. Kommissionen har bestämt storleken på beloppet i enlighet med den beräkningsmetod som har publicerats i EGT nr C 242, 21.8.1996, s. 6. Kommissionen bedömer överträdelsen vara allvarlig (koefficient 8/20). Vad gäller varaktigheten av överträdelsen, så anser kommissionen denna vara mycket avsevärd (koefficient 2/3). Beträffande det yrkade vitets avskräckande verkan har kommissionen hänvisat till en beräkningsformel som har meddelats medlemsstaterna och där varje medlemsstats relativa ställning med hänsyn till sin bruttonationalprodukt och sitt röstantal i rådet i enlighet med artikel 148 andra stycket i EG-fördraget beaktas.

⁽¹⁾ REG 1991, s. I-5019.

⁽²⁾ EGT nr L 194, 25.7.1975, s. 26.

⁽³⁾ EGT nr L 271, 29.10.1979, s. 44.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Pretura Circondariale di Padova av den 17 december 1996 i målet Tommaso Nalon mot Ente Poste Italiane.

(Mål C-123/97)

(97/C 166/13)

Pretura Circondariale di Padova begär genom beslut av den 17 december 1996, vilket inkom till domstolens kansli den 24 mars 1997, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet Tommaso Nalon mot Ente Poste Italiane, beträffande tolkningen av artiklarna 92 och 93 i fördraget och i synnerhet följande frågor:

a. Kan frågor rörande den nationella lagstifningens förenlighet med de ifrågavarande gemenskapsbestämmelserna prövas och avgöras i en talan som inte har väckts av de företag som innehar de rättigheter som skyddas av gemenskapens konkurrensbestämmelser?

b. Utgör nationella bestämmelser, enligt vilka ett offentligt affärsdrivande verk inte behöver följa de allmänna regler som enligt vanliga privaträttsliga bestämmelser gäller för alla andra aktörer inom sektorn för tidsbegränsade anställningsavtal, ett stöd i den mening som avses i artikel 92 i EEG-fördraget?

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Vasa hovrätt av den 21 mars 1997 i samband med ändringssökande i målet mellan å ena sidan Markku J. Läärä m.fl. och å andra sidan häradsåklagaren och finska staten

(Mål C-124/97)

(97/C 166/14)

Vasa hovrätt begär genom beslut av den 21 mars 1997, vilket inkommit till domstolens kansli den 25 mars 1997, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan å ena sidan Markku J. Läärä, Cotswold Microsystems Limited och Oy Transatlantic Software Limited och å andra sidan häradsåklagaren (Jyväskylä åklagarmyndighet) och finska staten, företrädda av länsstyrelsen i Mellersta Finlands län och länsstyrelsen i Nylands län, beträffande följande frågor:

1. Skall EG-domstolens avgörande av den 24 mars 1994 i mål C-275/92, Her Majesty's Customs and Excise mot Gerhart Schindler och Joerg Schindler ⁽¹⁾, tolkas så, att det kan anses motsvara det aktuella fallet (jfr EG-domstolens avgörande av den 6 oktober 1982 i mål 283/81, Srl Cilfit och Lanificio di Gavardo SpA mot Ministry of Health ⁽²⁾) och att bestämmelserna i EG-fördraget i detta fall skall tolkas på samma sätt som i det förstnämnda målet?

För det fall att den första frågan besvaras helt eller delvis nekande, ställer hovrätten följande tilläggsfrågor:

2. Gäller EG-fördragets bestämmelser om fri rörlighet för varor eller tjänster (artiklarna 30, 59 och 60) även sådana spelautomater som är i fråga?

3. Om den andra frågan besvaras jakande,

a) utgör artikel 30, 59 eller 60 någon annan artikel i EG-fördraget hinder för att Finland begränsar rätten att arrangera spelautomatverksamhet av ifrågavarande slag så, att Penningautomatförening har ensamrätt till denna verksamhet oberoende av om begränsningen på samma sätt avser såväl inhemska som utländska spelarrangörer, och

b) har begränsningen några rättfärdigande grunder som avses i artikel 36 eller 56 eller i någon annan artikel i EG-fördraget på de grunder som har lagts fram i lotterilagen eller dess förarbeten eller på några andra grunder och kan det vid prövningen av

denna fråga vara av betydelse hur stora vinsterna från spelautomaterna kan vara och om vinstmöjligheten beror på slumpen eller spelarens skicklighet?

(¹) Rec. 1994, s. I-1039.

(²) Rec. 1982, s. 3415.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Arrondissementsrechtbank te Alkmaar av den 18 mars 1997 i målet mellan A.G.R. Regeling och Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid.

(Mål C-125/97)

(97/C 166/15)

Arrondissementsrechtbank te Alkmaar begär genom beslut av den 18 mars 1997, vilket inkom till domstolens kansli den 26 mars 1997, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan A.G.R. Regeling och Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid, beträffande följande fråga:

Har skyldigheterna enligt direktiv 80/987 (¹) till fullo uppfyllts genom en nationell lagstiftning som kan leda till att den i direktivet föreskrivna betalningen av en lönefordran endast sker om och i den mån lönefordran för den i direktivet omnämnda perioden avser ett högre belopp än de lönebelopp som arbetstagaren har erhållit under samma period, trots att detta enligt nationell civilrätt hänför sig till en lönefordran som har uppkommit under viss tid före denna period?

(¹) EGT nr L 283, 20.10.1980, s. 23.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Hoge Raad der Nederlanden av den 21 mars 1997 i målet mellan Eco Swiss China Time Ltd och Benetton International NV.

(Mål C-126/97)

(97/C 166/16)

Hoge Raad der Nederlanden begär genom beslut av den 21 mars 1997, vilket inkom till domstolens kansli den 27 mars 1997, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Eco Swiss China Time Ltd och Benetton International NV, beträffande följande frågor:

1. I vilken mån äger de förklaringar som Europeiska gemenskapernas domstol gav i domen av den 14 december 1995 i de förenade målen C-430/93 och C-431/93 (¹) (Van Schijndel och Van Veen mot Stichting Pensioenfonds voor Fysiotherapeuten) motsvarande tillämplighet, om parterna i en tvist som rör ett privat-

rättsligt avtal som inte skall avgöras av en nationell domstol utan genom skiljemän inte åberopar artikel 85 i EG-fördraget och då skiljemännen enligt de nationella processrättsliga bestämmelser som denna skall tillämpa inte har befogenhet att tillämpa bestämmelserna i denna artikel ex officio?

2. Skall den nederländska domstolen i strid med de bestämmelser i nederländsk processrätt som avses i punkt 4.2 och 4.4 ovan (se den nationella domstolens beslut att begära förhandsavgörande) bifalla en talan – som i övrigt uppfyller de i lag stadgade kraven – om ogiltigförklaring av en skiljedom på grund av att den är oförenlig med artikel 85 i EG-fördraget, om domstolen bedömer att det påstådda oförenligheten faktiskt föreligger?
3. Skall domstolen – i strid med de bestämmelser i nederländsk processrätt som avses i punkt 4.5 ovan – även göra detta, om frågan huruvida artikel 85 i EG-fördraget är tillämplig inte var föremål för tvisten i skiljedomsförfarandet och då skiljemännen följaktligen inte har beslutat i frågan?
4. Skall den i punkt 5.3 angivna bestämmelsen i nederländsk processrätt inte tillämpas enligt gemenskapsrätten, om detta är nödvändigt för att under förfarandet avseende ogiltigförklaring av skiljedomen, kunna pröva om ett avtal, vilket i skiljemännens lagakraftvunna mellandom har fastställts vara giltigt, möjligen ändå är ogiltigt, eftersom det strider mot artikel 85 i EG-fördraget?
5. Förhåller det sig tvärtom så, att det i det fall som beskrivs i föregående fråga inte är tillåtet att tillämpa den bestämmelse som innebär att yrkande om ogiltigförklaring av skiljemännens lagakraftvunna mellandom inte får framställas samtidigt med ett yrkande om ogiltigförklaring av skiljedomen?

(¹) EGT nr C 77, 16.3.1996, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Pretura Circondariale di Bologna, sezione controversie del lavoro, av den 2 december 1996 i målet mellan Annalisa Carbonari samt 121 andra sökande och 1) Università degli Studi di Bologna, 2) Ministero della Sanità, 3) Ministero dell'Università e della Ricerca Scientifica 4) Ministero del Tesoro

(Mål C-131/97)

(97/C 166/17)

Pretura Circondariale di Bologna, sezione controversie del lavoro (avdelningen för arbetstvister), begär genom beslut av den 2 december 1996, vilket inkommit till domstolens kansli den 1 april 1997, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Annalisa Carbonari samt 121 andra sökande och 1)

Università degli Studi di Bologna, 2) Ministero della Sanità, 3) Ministero dell'Università e della Ricerca Scientifica 4) Ministero del Tesoro, beträffande följande fråga:

”Skall den bestämmelse i direktiv 82/76/EEG ⁽¹⁾ i vilken föreskrivs att 'skäligen ersättning' skall utgå vid specialistutbildning för läkare tolkas så, att den har direkt effekt till förmån för läkare som specialiserar sig gentemot Republiken Italiens myndigheter och ger bestämmelsen de läkare som genomgår specialistutbildning rätt till skäligen ersättning i samband med hela den utbildning som de undergår vid de myndigheter som av staten har bemyndigats att ge sådan utbildning med motsvarande skyldighet för dessa myndigheter, däribland Università degli Studi de Bologna, att utbetala sådan ersättning, när Republiken Italien inte inom den föreskrivna fristen antagit särskilda bestämmelser.”

⁽¹⁾ Rådets direktiv av den 26.1.1982, EGT nr L 43, 15.2.1982, s. 21.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslutet av Skatterättsnämnden av den 20 februari 1997 i mål: Victoria Film A/S mot Riksskatteverket

(Mål C-134/97)

(97/C 166/18)

Skatterättsnämnden har, genom beslutet av den 20 februari 1997, som inkommit till domstolens kansli den 7 april 1997, vänt sig till Europeiska gemenskapernas domstol med begäran om förhandsavgörande i mål: Victoria Film A/S mot Riksskatteverket beträffande följande frågor:

1. Innebär artikel 28 3.b i sjätte mervärdesskattedirektivet jämfört med punkt 2 i bilaga F till direktivet och med beaktande av innehållet i bilaga XV, IX Beskattningspunkt 2 aa i anslutningsfördraget mellan Europeiska unionens medlemsstater och Sverige om Sveriges anslutning till Europeiska unionen, att Sverige får ha bestämmelser i sin nationella lagstiftning av det innehåll som gäller enligt 3 kap. 11 § 1 mervärdesskattelagen i dess lydelse t.o.m. den 31 december 1996? ⁽¹⁾

Om denna fråga besvaras nekande önskas svar även på följande fråga.

2. Innebär det förhållandet att artikel 28 3.b inte medger att i den nationella lagstiftningen ha ett undantag från skatteplikt för sådan omsättning som avses i fråga 1, att denna bestämmelse, bestämmelserna i artikel 6 1. eller eventuellt någon annan bestämmelse i sjätte direktivet har s.k. direkt effekt i förevarande hänseende och därför inför en nationell myndighet kan åberopas av den som omsätter sådana rättigheter som grund för

att omsättningen skall behandlas som en skattepliktig omsättning?

Om också denna fråga besvaras nekande önskas svar även på följande fråga.

3. Kan den som omsätter rättigheterna likväl göra gällande avdragsrätt med stöd av artikel 17 2. eller annan bestämmelse i direktivet, dvs. har den bestämmelsen direkt effekt fastän omsättningen inte föranleder någon utgående skatt?

⁽¹⁾ ”11 § Från skatteplikt undantas följande slag av omsättning: 1. upplåtelse eller överlåtelse av rättigheter som omfattas av 1, 4 eller 5 § lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk, dock inte...”

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Oberlandesgericht Wien av den 24 mars 1997 i målet mellan Ver-Verein zur Förderung des freien Wettbewerbs im Medienwesen och MVF Magazin-Verlag am Fleetrand Gesellschaft mbH

(Mål C-135/97)

(97/C 166/19)

Oberlandesgericht Wien begär genom beslut av den 24 mars 1997, vilket inkommit till domstolens kansli den 7 april 1997, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Verein zur Förderung des freien Wettbewerbs im Medienwesen och MVF Magazin-Verlag am Fleetrand Gesellschaft mbH, beträffande följande fråga:

”Skall artikel 30 i EG-fördraget tolkas så, att den hindrar att sådana rättsliga bestämmelser som utfärdats av medlemsstaten A tillämpas som förbjuder ett företag som har sitt säte i medlemsstaten B att också i medlemsstaten A distribuera en i medlemsstaten B framställd periodisk tidskrift som innehåller pristävlingar eller spel vilka bedrivs lagenligt i medlemsstaten B?”

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av VAT and Duties Tribunal, Manchester, av den 2 april 1997 i målet mellan Norbury Developments Ltd och Commissioners of Customs and Excise

(Mål C-136/97)

(97/C 166/20)

VAT and Duties Tribunal, Manchester, begär genom beslut av den 2 april 1997, vilket inkom till domstolens kansli

den 14 april 1997, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Norbury Developments Ltd och Commissioners of Customs and Excise beträffande följande fråga:

Har Förenade kungariket rätt att med stöd av artikel 28.3 b i sjätte direktivet ⁽¹⁾ undanta tillhandahållande av obebyggd mark, för vilken det dock vid tidpunkten för tillhandahållandet beviljats bygglov i enlighet med medlemsstatens lagstiftning, och som av domstolen har ansetts vara mark för bebyggelse, oaktat

- a. att beskattningen av tillhandahållande av mark, inklusive tillhandahållande av mark som obestriddigen är mark för bebyggelse, har ändrats sedan Förenade kungariket antog det sjätte direktivet den 17 maj 1977, framför allt sedan utfärdandet av Finance Act 1989, där det infördes en möjlighet att frångå undantag från mervärdesskatt i fråga om vissa sådana tillhandahållanden, och
- b. att beskattningen av tillhandahållande av mark som obestriddigen är mark för bebyggelse har ändrats sedan Förenade kungariket antog sjätte direktivet den 17 maj 1977, framför allt sedan utfärdandet av Finance Act 1989, som innebar att vissa sådana tillhandahållanden som tidigare varit undantagna normalt skulle klassas som väg- och vattenbyggnadsarbeten,

och med beaktande av att tillhandahållandet enligt tabell 5 avdelning 1 punkt 1 i Finance Act 1972 skulle ha varit undantagen om det skett före den 17 maj 1977?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättnings-skatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT nr L 145, s. 1).

Talan mot Republiken Frankrike väckt den 16 april 1997 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-144/97)

(97/C 166/21)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 16 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Frankrike. Kommissionen företräds av Richard B. Wainwright, juridisk chefsrådgivare, och Jean-François Pasquier, nationell tjänsteman med förordnande vid rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Frankrike genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga

för att följa rådets direktiv 92/74/EEG ⁽¹⁾ av den 22 september 1992 om utökad räckvidd för direktiv 81/851/EEG ⁽²⁾ om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om veterinärmedicinska läkemedel och fastställande av ytterligare bestämmelser som rör homeopatika avsedda för djur, har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt detta direktiv,

- förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Genom de tvingande bestämmelserna i artikel 189 tredje stycket i EG-fördraget åläggs medlemsstaterna att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att genomföra direktiv som riktas till dem. Genomförandet skall ske innan den frist som har fastställts för detta går ut. Denna frist gick ut den 31 december 1993, utan att Republiken Frankrike hade vidtagit de nödvändiga åtgärderna.

⁽¹⁾ EGT nr L 297, 13.10.1992, s. 12.

⁽²⁾ EGT nr L 317, 6.11.1981, s. 1.

Talan mot Konungariket Belgien väckt den 16 april 1997 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-145/97)

(97/C 166/22)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 16 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Belgien. Sökanden företräds av juridiske chefsrådgivaren Richard B. Wainwright och Jean-François Pasquier, nationell tjänsteman avdelad till rättsjansen, båda i egenskap av ombud, och har uppgivit följande adress för delgivning i Luxemburg: Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

- fastställa att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 8 i rådets direktiv 83/189/EEG ⁽¹⁾ av den 28 mars 1983 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter genom att anta förordningen av den 9 november 1993 om kvalitets- och säkerhetsstandarder för möblerade bostäder utan att ha anmält detta till kommissionen på förslagsstadiet,
- förplikta Konungariket Belgien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt kommissionens uppfattning innehåller den omtvistade förordningen exempelvis i artiklarna 12 (om elektriska

apparater), 13 (om gasinstallationer) och 23.2 (om nödvändig brandskyddsutrustning) tekniska föreskrifter i den mening som avses i artikel 1.5 i direktiv 83/189/EEG.

(¹) EGT nr L 109, 26.4.1983, s. 8.

Begäran om förhandsavgörande från VAT and Duties Tribunal, London, enligt beslut av den 7 april 1997 i målet mellan The Institute of the Motor Industry och Commissioners of Customs and Excise

(Mål C-149/97)

(97/C 166/23)

VAT and Duties Tribunal begär genom beslut av den 7 april 1997, vilket inkom till domstolens kansli den 17 april 1997, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan The Institute of the Motor Industry och Commissioners of Customs and Excise, beträffande följande fråga:

”Skall, mot bakgrund av de slutsatser som dras i punkt 3-19 och punkt 21 i beslutet från VAT and Duties Tribunal och under sådana omständigheter som det redogörs för i punkt 21 (som sammanfattas nedan), tjänster som tillhandahålls av en sådan sammanslutning, som inte har något vinstintresse, undantas från mervärdesskatt, i den mån de omfattas av artikel 13A 1 l i det sjätte mervärdesskattedirektivet (¹) i överensstämmelse med lydelsen ”organisation som... verkar i... fackligt... syfte?”

”I punkt 21 uppges sammanfattningsvis att sammanslutningen, vilken är en frivillig sammanslutning av enskilda personer, består av anställda inom detaljhandeln inom bilindustrin. Sammanslutningens huvudsakliga syften är att förbättra sina medlemmars arbetsvillkor, att förbättra karriärmöjligheterna inom industrins olika områden och att förbättra den allmänna uppfattningen om industrin och de människor som arbetar inom denna. Sammanslutningen söker nå dessa syften genom att motsvara industrins krav på färdigheter på alla nivåer, genom att godkänna kurser (som anordnas av andra institutioner), i vilka dessa färdigheter lärs ut, genom att ge belöning för de kurser som slutförs och klassificera sina medlemmar, genom att sprida information för att hålla sina medlemmar à jour med utvecklingen av industrin och deras färdigheter och genom att föra ett arbetsplaceringsregister.”

(¹) Rådets sjätte direktiv av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT nr L 145, 13.6.1977, s. 1).

Avskrivning av mål C-205/90 (¹)

(97/C 166/24)

Genom beslut av den 20 februari 1997 har ordföranden för Europeiska gemenskapernas domstol avskrivit mål C-205/90 (begäran om förhandsavgörande från Rechtbank van koophandel te Kortrijk): Les Assurances du Crédit Namur SA mot 1. PVBA ”Bowly” och 2. G. Decoopman.

(¹) EGT nr C 121, 25.8.1990.

Avskrivning av mål C-126/96 (¹)

(97/C 166/25)

Genom beslut av den 25 februari 1997 har ordföranden för Europeiska gemenskapernas domstol avskrivit mål C-126/96 (begäran om förhandsavgörande från Her Majesty's Court of Session in Scotland, Edinburgh): Marie Brizard och Roger International SA mot William Grant & Sons (International) Ltd och William Grant & Sons Ltd.

(¹) EGT nr C 180, 22.6.1996.

Avskrivning av mål C-133/96 (¹)

(97/C 166/26)

Genom beslut av den 25 februari 1997 har ordföranden för Europeiska gemenskapernas domstol avskrivit mål C-133/96 (begäran om förhandsavgörande från Corte di Appello di Ancona): Ministero delle Finanze dello Stato mot Foods Import Srl dei Flli Monti.

(¹) EGT nr C 180, 22.6.1996.

Avskrivning av mål C-186/95 (¹)

(97/C 166/27)

Genom beslut av den 27 februari 1997 har ordföranden för Europeiska gemenskapernas domstol avskrivit mål C-186/95 (begäran om förhandsavgörande från Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Castelnuovo di Porto): Brottmål mot Luciano Iommi, Giovanni Carnovale, Franco De Bonis, Giorgio Iommi och Antonio Iommi.

(¹) EGT nr C 208, 12.8.1995.

Avskrivning av mål C-339/96 ⁽¹⁾
(97/C 166/28)

Genom beslut av den 5 mars 1997 har ordföranden för Europeiska gemenskapernas domstol avskrivit mål C-339/

96 (begäran om förhandsavgörande från tribunal des affaires de sécurité sociale des Bouches, Rhône): Joao Farias mot Caisse régionale d'assurance maladie du sud-est.

⁽¹⁾ EGT nr C 354, 23.11.1996.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN

BESLUT MEDDELAT AV
FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

av den 26 februari 1997

i mål T-191/96 R, C.A.S. Succhi di Frutta S.p.A. mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Konkurrens – Förfarande om interimistiska åtgärder – Ansökan om uppskov med verkställighet)

(97/C 166/29)

(Rättegångsspråk: italienska)

Förstainstansrättens ordförande har den 26 februari 1997 meddelat beslut i mål T-191/96 R, mellan C.A.S. Succhi di Frutta S.p.A., Verona (Italien), företrätt av advokaten Alberto Miele, Padua, advokaterna Antonio Tizzano och Gian Michele Roberti, Neapel, och advokaten Carlo Scarpa, Venedig, med delgivningsadress i Belgien hos advokatbyrån Tizzano, Place du Grand Sablon, 36, Bryssel, och Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: Paolo Ziotti och Alberto Dal Ferro), angående en ansökan om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut av den 6 september 1996 om ändring av dess beslut av den 14 juni 1996 om leverans av fruktsaft och fruktsylt till befolkningen i Armenien och Azerbajdzjan, enligt förordning (EG) nr 228/96. Beslutet har följande lydelse:

- 1) *Ansökan om interimistiska åtgärder avvisas.*
- 2) *Beslut om rättegångskostnaderna meddelas senare.*

BESLUT MEDDELAT AV
FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

av den 3 mars 1997

i mål T-6/97 R, Comafrika SpA och Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Gemensam organisation av marknaden – Bananer – Provisoriska nedsättningskoefficienter – Uppskov med verkställighet – Interimistiska åtgärder – Upptagande till sakprövning av ansökan om interimistiska åtgärder – Allvarlig och oåterkallelig skada)

(97/C 166/30)

(Rättegångsspråk: engelska)

Förstainstansrättens ordförande har den 3 mars 1997 meddelat ett beslut i mål T-6/97 R mellan å ena sidan Comafrika SpA, Genua (Italien), och Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., Hamburg (Tyskland), företrädna av Bernard O'Connor, solicitor, biträdd av advokaten Bonifacio Garcia Porras, Salamanca, med delgivningsadress i Luxemburg hos Arsène Kronshagen, 22, avenue Marie-Adelaïde, och å andra sidan Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: Xavier Lewis) angående en ansökan enligt artiklarna 185 och 186 i EG-fördraget om att förstainstansrätten för det första skall förordna om uppskov med verkställigheten av kommissionens förordning (EG) nr 2035/96 av den 24 oktober 1996 om fastställande av den enhetliga nedsättningskoefficienten för att fastställa den provisoriska kvantitet bananer som skall tilldelas varje aktör i kategori A och B av tullkvoten för år 1997 (EGT nr L 272, s. 6), i den mån som denna förordning berör sökandena enskilt eller generellt, för det andra förordna att ett korrekt antal licenser skall utfärdas till sökandena i enlighet med deras gemenskapsrättsliga rättigheter och för det tredje vidta alla andra åtgärder som denna finner nödvändiga för att bevilja sökandena en provisorisk gottgörelse. Beslutet har följande lydelse:

- 1) *Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.*
- 2) *Beslut om rättegångskostnaderna kommer att meddelas senare.*

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 28 februari 1997 av Giorgio Lebedef.

(Mål T-42/97)

(97/C 166/31)

(Rättegångsspråk: franska)

Giorgio Lebedef, bosatt i Senningerberg (Luxemburg), har den 28 februari 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Gilles Bounéou, Luxemburg, och har uppgivit följande adress för delgivning: Advokatbyrån Gilles Bounéou, 15, avenue du Bois, Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- i första hand ogiltigförklara det tysta beslutet att inte bifalla Giorgio Lebedefs ansökan om att beviljas avlönad ledighet för fackligt arbete,
- i andra hand och i förekommande fall,
 - ogiltigförklara det förfarande som är känt under benämningen "avlönad ledighet för fackligt arbete",
 - ogiltigförklara kommissionens beslut att inte upphäva samtliga tidigare beslut om beviljande av avlönad ledighet för fackligt arbete,
 - förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Sökanden, som är medlem i fackföreningen "Action et Défense - Luxembourg", anser att kommissionen, genom sin vägran dels att bifalla hans ansökan om "avlönad ledighet för fackligt arbete" som företrädare för nämnda fackförening, dels att fatta beslut i frågan om tidigare beslut om beviljande av avlönad ledighet för fackligt arbete är lagenliga och giltiga, har åsidosatt artiklarna 24a, 25, 37, 38 och 39 i tjänsteföreskrifterna samt ramavtalet om förbindelserna mellan institutionerna och fackföreningarna och ILO:s konvention nr 151 om offentlig anställning, vilken trädde i kraft den 25 februari 1981.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 mars 1997 av Sofivo m.fl.

(Mål T-61/97)

(97/C 166/32)

(Rättegångsspråk: franska)

Sofivo, Condé sur Vire (Frankrike), Sofivo Production, Brece (Frankrike), Sovinor, Condé sur Vire (Frankrike), Denkvit France, Montreuil-Bellay (Frankrike), Sobeval Viande, Périgueux (Frankrike), Serval, Sainte Eanne

(Frankrike), Besnier Industrie, Bourgarre (Frankrike), Sovida, Chateaubriand (Frankrike), Sica Ouest Elevage, Ploudaniel (Frankrike), Guinde, Montauban de Bretagne (Frankrike), Tarbouriech, Villeneuve sur Lot (Frankrike), Mamellor, Charnay les Macon (Frankrike), Coopagri Bretagne, Landerneau (Frankrike), Collet et Compagnie, Chateaubourg (Frankrike), Kermene SA, Saint Jacut du Mene (Frankrike) och Vals, Champagne (Frankrike) har den 7 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökandena företräds av advokaten Deborah Kryvian, Rouen, och har uppgivit följande adress för delgivning: advokatbyrån Marc Loesch, 11, rue Goethe, Luxemburg.

Sökandena yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslut nr 18/97 som kommissionen fattade den 8 januari 1997, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökandena, som består av franska bolag som producerar kalvkött och som vid förstainstansrätten redan har ifrågasatt rådets förordning nr 2222/96 ⁽¹⁾ och kommissionens förordning nr 2311/96 ⁽²⁾, yrkar i detta mål ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 18/97 av den 8 januari 1997 om ändring av förordning (EEG) nr 3886/92 om tillämpningsföreskrifter för de bidragssystem som fastställts inom nötköttssektorn ⁽³⁾, eftersom den tyska slaktviktsreferensen för kalv ökas från 103 kg till 112 kg.

Sökandena gör gällande att det är fråga om särbehandling och diskriminering som snedvrider konkurrensen. De hävdar nämligen att ökningen av den tyska slaktviktsreferensen till en vikt som överstiger den för Frankrike fastställda vikten, utan att de franska behöriga organen ges något utrymme för skönsmässig bedömning, ökar den snedvridning av konkurrensen som redan har påtalats i de tidigare målen, till de tyska aktörernas direkta fördel.

⁽¹⁾ Målen T-14/97 (EGT nr C 94, 22.3.1997) och T-15/97 (EGT nr C 94, 22.3.1997).

⁽²⁾ Mål T-20/97 (EGT nr C 94, 22.3.1997).

⁽³⁾ EGT nr L 5, 9.1.1997, s. 17.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 10 mars 1997 av Société Générale

(Mål T-62/97)

(97/C 166/33)

(Rättegångsspråk: franska)

Société Générale, Paris, har den 10 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds

av advokaten Dominique Voillemot, Paris, och har uppgivit följande adress för delgivning: Advokatbyrån Carlos Zeyen, 67, rue Ermesinde, Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut – offentliggjort i Europeiska gemenskapernas officiella tidning den 24 december 1996 – att godkänna de franska myndigheternas angelägna stöd till Crédit Lyonnais,
- förplikta kommissionen att ersätta samtliga kostnader som uppkommer i det föreliggande förfarandet.

Grunder och huvudargument

Sökanden, som redan har väckt talan mot kommissionens beslut av den 26 juli 1996 om villkorligt godkännande av det stöd som Frankrike har beviljat Crédit Lyonnais⁽¹⁾, yrkar i förevarande mål ogiltigförklaring av kommissionens beslut att inte invända mot det angelägna stöd som beviljades i september 1996⁽²⁾ samt gör gällande följande:

- 1) Kommissionen har åsidosatt artikel 93.3 i EG-fördraget och sitt beslut av den 26 juli 1995 genom att inte förklara det beviljade angelägna stödet rättsstridigt på grund av att det hade anmälts för sent och i synnerhet genom att besluta om undantag för genomförandet av EFPR:s teckning av nollkupongobligationer för 10 miljarder franska franc.
- 2) Kommissionen har åsidosatt artikel 92.3 i EG-fördraget och "Gemenskapens riktlinjer för undsättnings- och omstruktureringsstöd till företag i svårigheter" (nedan kallade riktlinjerna) som har antagits med stöd av denna artikel, samt sitt beslut av den 26 juli 1995 om ytterligare stöd till Crédit Lyonnais, varigenom de stödåtgärder som beviljades den 26 juli 1995 förstärkte dessa stödåtgärders oförenlighet med den gemensamma marknaden. Det godkända angelägna stödet
 - bidrar inte till utvecklingen av en verksamhetssektor,
 - beaktar inte gemenskapsintresset,
 - förstärker betydelsen av det stöd som godkändes den 26 juli 1995, mot vilket invändningar kan riktas i fråga om belopp och nödvändighet och vilket dessutom godkändes trots att det saknades en verklig omstruktureringsplan och tillräcklig kompensation för den allvarliga snedvridning av konkurrensen som detta stöd resulterar i.
- 3) Kommissionen har åsidosatt artikel 92.3 c i EG-fördraget och riktlinjerna genom att godkänna det angelägna stöd som gör det möjligt att fortsätta driften av Crédit Lyonnais i avvaktan på beviljandet av nya stödåtgärder, trots att Crédit Lyonnais inte under några omständigheter kan komma att omfattas av nya stödåtgärder med hänsyn till det stöd som redan har uppgått.
- 4) Kommissionen har åsidosatt artikel 92.3 c i EG-fördraget och riktlinjerna genom att godkänna det ange-

lägna stödet på villkor som strider mot de villkor som gäller för undsättningsstöd, eftersom det angelägna stödet

- inte består i likviditetsstöd i form av kreditgarantier eller återbetalningspliktiga krediter till marknadsränta,
- inte är begränsat till vad som är nödvändigt för driften av företaget,
- utbetalas under en särskilt lång och omotiverad period,
- inte är motiverat av angelägna sociala skäl.

⁽¹⁾ Mål T-32/97, EGT nr C 133, 4.5.1996, s. 13.

⁽²⁾ EGT nr C 390, 24.12.1996, s. 7.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 13 mars 1997 av Martin Neumann och Irmgard Neumann-Schölles.

(Mål T-68/97)

(97/C 166/34)

(Rättegångsspråk: tyska)

Martin Neumann och Irmgard Neumann-Schölles, bosatta i Karlsruhe (Förbundsrepubliken Tyskland), har den 13 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökandena företräds av advokaterna Bernd Pothast och Hans-Josef Rüber, Köln, och har uppgivit följande adress för delgivning: Advokatbyrån Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- förplikta svaranden att till den första sökanden, Martin Neumann, utge barnpension enligt artikel 80 i tjänsteföreskrifterna, samt
- förplikta Europeiska gemenskapernas kommission att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Den andra sökanden är tjänsteman vid Institutet för transuraner i Karlsruhe och var i sitt andra äktenskap gift med en tjänsteman vid kommissionen som avled år 1992. Hon begär nu änkepension för sig själv och barnpension för sin son från sitt första äktenskap som är den andra sökanden. Sonen bodde år 1982-1990 hos makarna Schölles, vilka helt försörjde honom under denna tid och därefter under hans studier, som han avslutade år 1995. Hans biologiske fader, som tidigare var gift med den andra sökanden, har aldrig betalat underhållsbidrag till honom. Fadern dog medellös år 1996.

Redan i skrivelse av den 22 juni 1995 avtog den första sökandens tillsättningsmyndighet hennes begäran om änkepension, med hänvisning till artikel 17 i bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna, eftersom hennes äktenskap med hennes andra make hade varit mindre än ett år och inget av undantagen i andra stycket i samma bestämmelse var tillämpligt på hennes fall. Slutligen vägrade tillsättningsmyndigheten även att tillerkänna den första sökanden barnpension med motiveringen att villkoren i artikel 80 i tjänsteföreskrifterna inte var uppfyllda.

Den första sökanden gör anspråk på rätt till barnpension enligt artikel 80 första stycket i tjänsteföreskrifterna. Han menar i huvudsak att begreppet "barnpension" ("Waisengeld") endast har använts av den anledningen att de barn till vilket belopp utbetalas efter en tjänstemans frånfälle inte nödfändigtvis är underhållsberättigade barn. Det är i egenskap av underhållsberättigade barn, snarare än föräldralösa barn, som de erhåller barnpension.

För det andra framgår det av artikel 80 andra, tredje och fjärde stycket i tjänsteföreskrifterna att barnet inte behöver ha förlorat båda föräldrarna för att ha rätt till denna pension.

Svaranden kan inte heller stödja sig på artikel 21 i bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna, med motiveringen att där talas om "barn som mist en eller båda föräldrarna" ("verwaiste Kind"). Om lagstiftaren därmed endast hade avsett barn som förlorat båda föräldrarna, skulle artikel 21 i bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna vara själv motsägande.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 27 mars 1997 av PRODEREC – Formação e Desenvolvimento de Recursos Humanos, ACE

(Mål T-72/97)

(97/C 166/35)

(Rättegångsspråk: portugisiska)

PRODEREC – Formação e Desenvolvimento de Recursos Humanos, ACE, med hemvist på adressen Av. 25 de Abril, 7 B, S/loja, Almada, har den 27 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Manuel Rodrigues, Lissabon, med kontor på adressen Rua Torcato José Clavine, 17D, 1º Esq., 2800 Almada, och har valt följande delgivningsadress i Luxemburg: c/o Luísa Maria Miranda Sousa Pires, 4A, rue Jean Jaurès, L-1836 Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 9 december 1996, avseende ärende nr 880249 P3, och kommissionens beslut av den 9 december 1996, avseende ärende nr 881311 P1, vilka delgavs sökanden den 28 januari 1997, och

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

De beslut mot vilka talan förs rör samma fråga som de slutliga besluten om bifall av begäran om betalning av återstoden i "ärendena" om ansökan om finansiellt stöd från Europeiska socialfonden, med numren 881311 P1 och 880249 P3, som sökanden hade blivit föremål för. Genom dessa beslut avsåg kommissionen att minska det belopp som bifallits genom beslut nr C(88) 0831/29.04.88 om beviljande av ett bistånd till sökanden i fråga för finansiering av yrkesutbildningsåtgärder i Portugal.

Som grund för talan åberopas följande felaktigheter:

- Besluten är rättsstridiga, eftersom de stider mot rådets beslut 83/516/EEG av den 17 oktober 1983 om Europeiska socialfondens uppgifter, rådets förordning nr 2950/83 av den 17 oktober 1983 om tillämpningen av det förstnämnda beslutet samt kommissionens beslut 83/673/EEG av den 22 december 1983 om förvaltningen av Europeiska socialfonden.
- Besluten är felaktiga, eftersom de kolliderar med sökandens rättigheter och intressen som redan har rättsligt skydd och vilka följer av kommissionens ursprungliga beslut att bifalla "ärendena" samt av den bekräftelse från Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (DAFSE) som följde efter dessa.
- De båda besluten är motstridiga, eftersom sökanden har genomfört verksamheterna utan att detta någon gång skulle ha ifrågasatts eller nu ifrågasatts, och nu tvingas att återbetala belopp som erhållits för mer än sju år sedan och som använts för genomförande av två verksamheter och på grund av dessa.
- Besluten är även motstridiga i förhållande till andra redan tidigare fattade beslut som fullständigt ändrar de faktiska och rättsliga förutsättningarna på grundval av vilka åtgärderna godkändes och genomfördes.
- Besluten är obilliga och radikala, eftersom de åsidosätter principerna om skälighet, gott omdöme och opartiskhet.
- Besluten är slutligen ogrundade, eftersom de är motstridiga i förhållande till den bekräftelse som utfärdades av DAFSE år 1990 och denna bekräftelse är den enda giltiga då den gjorts inom tidsfristen på 13 månader i enlighet med de villkor som fastställs i gemenskapsförordningen och kan inte återkallas ensidigt.
- Ded två besluten förändrar, modifierar och förvränger det kriterium som antagits i det inledande bifallsbeslutet, eftersom de grundar sig på en andra bekräftelse

från DAFSE i vilken det föreskrivs tillämpning av kriterier avseende skälighet och god ekonomisk hushållning vilka inte tillkännagivits vare sig före, samtidigt eller efter det första bifallsbeslutet.

- Besluten innebär ett åsidosättande av sökandens rätt till försvar.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 28 mars 1997 av British Shoe Corporation m.fl.

(Mål T-73/97)

(97/C 166/36)

(Rättegångsspråk: engelska)

British Shoe Corporation m.fl. har den 28 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökandena företräds av Alasdair Bell, solicitor, Society of Scotland, och Mark Powell, solicitor, England, och har uppgivit följande adress för delgivning: advokatbyrån Loesch & Wolter, 11, rue Goethe, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens förordning nr 165/97 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av vissa skodon med överdelar av textilmaterial och med ursprung i Folkrepubliken Kina och Indonesien,
- vidta övriga åtgärder som är nödvändiga,
- förplikta kommissionen att ersätta de sökande företagens rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

De sökande företagen i förevarande mål är samtliga stora importörer och återförsäljare av skodon i Europeiska unionen. De importerar betydande kvantiteter skodon från Kina och Indonesien, vilka är länder som har varit föremål för den antidumpningsundersökning som ledde till att kommissionens förordning nr 165/97⁽¹⁾ antogs, genom vilken antidumpningstullar om 94,1 respektive 36,5 procent infördes på skodon från Kina och Indonesien. Det är denna förordning som sökandena yrkar skall ogiltigförklaras.

Sökandena gör gällande att artikel 1.4 i förordning nr 3283/94⁽²⁾ åsidosatts genom att kommissionen gjort en felbedömning, såväl rättsligt som faktiskt, vid behandlingen av frågan om "likadan vara" i den mening som avses i

denna bestämmelse. Enligt sökandena kan vulkaniserade skodon inte betraktas som en "liknande vara" i förhållande till formsprutade skodon. Det finns betydande skillnader, särskilt i fråga om tillverkningsmaterial, tillverkningsprocesser, tekniska och fysiska karakteristika, pris, förpackning och marknadsföring. Kommissionens beslut att införa en antidumpningstull om 94,1 procent på vulkaniserade skodon är därför olagligt.

Sökandena gör också gällande att artikel 190 i fördraget åsidosatts. De hävdar att det felaktiga resonemanget i förordning nr 165/97 hindrar förstainstansrätten från att fullgöra sin skyldighet att behandla frågan om huruvida svaren har bestämt antidumpningstullen till en korrekt nivå. Den första invändningen mot kommissionens tillvägagångssätt är att den underlåtit att beakta skillnaden mellan vulkaniserade och formsprutade skodon. Vidare är den uträkning som ligger till grund för den interimistiska tullen varken riktig eller tillräckligt motiverad.

Sökandena gör vidare gällande att kommissionen har gjort en uppenbart felaktig bedömning i sin uppskattning av "gemenskapsintresset". Av den omtvistade åtgärden framgår att distributionssystemet kan och kommer att uppsluka mycket av antidumpningstullen. Kommissionen återoppar emellertid inga bevis för detta, utöver att den bestämmer storleken på bruttomarginalen mellan import och återförsäljning till 100 procent. Någon beräkning av den kostnadsstruktur som täcks av denna marginal, vinstmarginalen däri, eller distributionssystemets kapacitet att uppsluka en avsevärd del av tullen finns inte. Eftersom återförsäljningspriserna på importerade skodon redan har ökat i betydande mån motsägs kommissionens bedömning av situationen av fakta.

Sökandenas nästa påstående är att kommissionen, genom att åsidosätta artikel 3.1 i förordning nr 3283/94 jämförd med artikel 5.4 i samma förordning, i förevarande fall har underlåtit att beakta den omständigheten att den innan den lagenligt kan införa antidumpningstullar måste fastställa att en grupp EU-producenter, som tillsammans står för 25 procent av produktionen inom EU av en likadan vara, lidit sakskada.

De gör slutligen gällande att proportionalitetsprincipen åsidosatts vad beträffar storleken på de antidumpningstullar som fastställs i den omtvistade förordningen. På denna punkt betonar de särskilt den omständigheten att det är i stort sett omöjligt att få tag i vulkaniserade skodon inom gemenskapen.

⁽¹⁾ Förordning nr 165/97 av den 28 januari 1997 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av vissa skodon med överdelar av textilmaterial och med ursprung i Folkrepubliken Kina och Indonesien (EGT nr L 29, 31.1.1997, s. 1).

⁽²⁾ Förordning nr 3283/94 av den 22 december 1994 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT nr L 349, 31.12.1994, s. 1).

Talan mot Europeiska unionens råd väckt den 28 mars 1997 av Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH.

(Mål T-74/97)

(97/C 166/37)

(Rättegångsspråk: tyska)

Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH, Fulda (Förbundsrepubliken Tyskland) har den 28 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska unionens råd. Sökanden företräds av advokaterna Wolfgang A. Rehmman och Ute Zinsmeister, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: advokatbyrån Bonn & Schmitt, 62, Avenue Guillaume, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara rådets förordning nr 71/97,
- i enlighet med artikel 184 i EEG-fördraget förklara att artikel 13 i rådets förordning (EG) nr 384/96 inte skall tillämpas i den mån den utgör rättslig grund för förordning nr 71/97,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden tillverkar huvudsakligen cykeldelar och handlar därtill med enstaka cykeldelar (som inte tillverkats i byggsats), vilka importeras från bland annat Folkrepubliken Kina.

Sökandens talan avser rådets referensförordning (EG) nr 71/97 (nedan kallad referensförordningen) genom vilken den slutgiltiga antidumpningstullen på cyklar som har sitt ursprung i Folkrepubliken Kina utvidgas till att omfatta även import av cykeldelar från Folkrepubliken Kina. Även om sökanden inte uppfyller de faktiska förutsättningarna för kringgående skall sökanden ändå inte beviljas befrielse från den tull som är tillämplig vid fall av kringgående.

Sökanden gör gällande att referensförordningen är ogiltig och åberopar till stöd därför huvudsakligen följande grunder:

Då kommissionens undersökning som föregick antagandet av referensförordningen enbart avsåg import av hela, färdigställda cykeldelar (byggsatser) ålades den tull som var tillämplig vid fall av kringgående inte endast dessa byggsatser utan även enskilda cykeldelar, oavsett huruvida dessa ingick i byggsatser eller inte. En sådan utvidgning av åtgärderna omfattas inte av artikel 13 i förordning (EG) nr 384/96 (grundförordningen).

Utvidgningen av antidumpningstullar till att omfatta även enskilda cykeldelar innebär även ett åsidosättande av pro-

portionalitetsprincipen, eftersom den valda åtgärden inte är lämplig för att uppnå det eftersträlvade målet och inte utgör det minst ingripande medlet.

I referensförordningen föreskrivs att kommissionen kan bevilja monteringsföretag som inte uppfyller de faktiska förutsättningarna för kringgående befrielse. Importörer som sysslar med import av endast cykeldelar är däremot föremål för det system med användning för särskilda ändamål inför den nationella tullmyndigheten som införts genom referensförordningen. Detta system gör att den i grundförordningen föreskrivna befrielsen för företag som inte uppfyller de faktiska förutsättningarna för kringgående, görs beroende av ytterligare förutsättningar, vilka inte föreskrivs i grundförordningen och således saknar rättslig grund. Dessa ytterligare förutsättningar medför därtill ett hinder för den fria rörligheten för varor inom gemenskapen och innebär dessutom ett åsidosättande av principen om fri rörlighet för varor. Därtill innebär systemet med användning för särskilda ändamål ett åsidosättande av rätten till egendom och på grund av att monteringsföretag och importörer behandlas olika ett åsidosättande av likabehandlingsprincipen.

I andra hand görs gällande att artikel 13 i grundförordningen, som utgör rättslig grund för referensförordningen, står i strid med artikel VI i GATT och överenskommelsen om genomförandet av artikel VI, då artikel 13 i grundförordningen medger att en tull åläggs vid fall av kringgående utan att det visats att gemenskapsindustrin lidit skada. Därtill görs gällande att artikel VI i GATT åsidosatts genom att artikel 13 i grundförordningen medger att en tull åläggs vid fall av kringgående även om varorna monterats eller tillverkats av en person som inte har samband med en importör eller tillverkare vars export av likartade varor är belagd med den slutgiltiga antidumpningstullen.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 28 mars 1997 av Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH.

(Mål T-75/97)

(97/C 166/38)

(Rättegångsspråk: tyska)

Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH, Fulda (Förbundsrepubliken Tyskland) har den 28 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna Wolfgang A. Rehmman och Ute Zinsmeister, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: advokatbyrån Bonn & Schmitt, 62, Avenue Guillaume, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens förordning nr 88/97,

- i enlighet med artikel 184 i EEG-fördraget förklara att kommissionens förordning (EG) nr 71/97 inte skall tillämpas i den mån den utgör rättslig grund för förordning nr 88/97,
- i enlighet med artikel 184 i EEG-fördraget förklara att artikel 13 i rådets förordning (EG) nr 384/96 inte skall tillämpas i den mån den utgör rättslig grund för förordning (EG) nr 88/97 och (EG) nr 71/97,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden har redan i mål T-74/97 väckt talan mot rådet vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt.

Med förevarande talan ifrågasätter sökanden kommissionens förordning (EG) nr 88/97 ("befrielseförordningen"), i vilken detaljerade bestämmelser föreskrivs för det förfarande med att bevilja befrielse för företag som föreskrivs i rådets förordning (EG) nr 71/97 ("referensförordningen"). Genom referensförordningen utvidgades den ursprungliga tull som infördes för cyklar med ursprung i Folkrepubliken Kina till att även omfatta import av cykeldelar med ursprung i detta land. Trots att sökanden inte uppfyller de faktiska förutsättningarna för kringgående beviljades sökanden inte någon befrielse från den tull som åläggs vid fall av kringgående.

Sökanden gör gällande att befrielseförordningen skall ogiltigförklaras och anför till stöd därför följande grunder:

Det system med användning för särskilda ändamål inför den nationella tullmyndigheten som för importörer införts genom befrielseförordningen, enligt vilket ett företag beviljas befrielse automatiskt om det inte uppfyller de faktiska förutsättningarna utan gör befrielsen beroende av ytterligare förutsättningar, omfattas inte av artikel 3 i referensförordningen och artikel 13 i förordning (EG) nr 384/96 ("grundförordningen") och saknar därför rättslig grund.

Dessutom gör sökanden i andra hand gällande att referensförordningen och artikel 13 i grundförordningen inte är tillämpliga i den mån de utgör rättslig grund för befrielseförordningen. Härvid åberopar sökanden som grund i huvudsak de argument som redan anförts i mål T-74/97.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 27 mars 1997 av Sofivo m.fl.

(Mål T-76/97)

(97/C 166/39)

(Rättegångsspråk: franska)

Sofivo, Condé sur Vire (Frankrike), Sofivo Production, Brece (Frankrike), Sovinor, Condé sur Vire (Frankrike),

Denkavit France, Montreuil-Bellay (Frankrike), Sobeval Viande, Périgueux (Frankrike), Serval, Sainte Eanne (Frankrike), Besnier Industrie, Bourgbarre (Frankrike), Sovid, Chateaubriand (Frankrike), Sica Ouest Elevage, Ploudaniel (Frankrike), Guinde, Montauban de Bretagne (Frankrike), Tarbouriech, Villeneuve sur Lot (Frankrike), Mamellor, Charnay les Macon (Frankrike), Coopagri Bretagne, Landerneau (Frankrike), Collet et Compagnie, Chateaubourg (Frankrike), Kermene SA, Saint Jacut du Mene (Frankrike) och Vals, Champagne (Frankrike) har den 27 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökandena företräds av advokaten Philippe Denesle, Rouen, och har uppgivit följande adress för delgivning: advokatbyrå Marc Loesch, 11, rue Goethe, Luxemburg.

Sökandena yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara den förordning med nr 200/97 som kommissionen beslutade den 31 januari 1997, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökandena, vilka är desamma som i målen T-14/97, T-15/97, T-20/97⁽¹⁾ och T.61/97⁽²⁾, ifrågasätter det sätt på vilket förordning nr 200/97⁽³⁾, som genom införandet av ett ytterligare bidrag för förtida utsläppande på marknaden för nötkött, avsågs gripa sig an särbehandlingen och den diskriminering som snedvrider konkurrensen, vilka har påtalats i de talan som har väckts i de ovan nämnda målen.

Enligt sökandena har kommissionen, genom den ifrågasatta rättsakten, antagit principen om utbetalning av ett ytterligare bidrag som, även om det därefter ger upphov till en differentiering beträffande stödbeloppet, inte på något sätt avhjälpes särbehandlingen eller den diskriminering som snedvrider konkurrensen. Enligt deras mening kan beviljandet av ett ytterligare bidrag som uppgår till samma belopp vid vilket hänsyn endast tas till det slaktade djurets vikt, med bortseende från alla andra objektiva hänsyn på marknaden, inte återställa jämvikten mellan de konkurrerande produkterna.

Sökandena har i sin tidigare talan anförts att bestämmelserna i fråga inte skulle vara förenliga med artikel 40 i fördraget, eftersom den genomsnittliga slaktkroppsvikt som ger rätt till bidraget kan skilja sig mellan medlemsstaterna utan att denna skillnad motiveras av objektiva och relevanta särdrag. Genom den ifrågasatta rättsakten inför kommissionen emellertid på nytt referensvikter, utan någon som helst objektiv uppgift.

Sökandena tillägger särskilt att samtidigt som kommissionen med fog bedömer att produktionen inte längre svarar mod vad som traditionellt efterfrågas på marknaden antar

de bestämmelser som inte kan avhjälpa den beaktade verkan. Det ytterligare bidraget om 10 ecu per 108 kg för djur som har fötts upp i Frankrike gör det inte alls möjligt att återupprätta konkurrensen i förhållande till exempelvis de djur som har fötts upp i Nederländerna, där partier om 138 kg skulle kunna säljas på den franska marknaden till ett bättre pris, inte bara med hänsyn till antalet ytterligare kg utan också till det bästa kilopris som erbjuds för djur med högre kvalitet, och för vilka ett bidrag om 60 ecu kommer att erhållas.

⁽¹⁾ EGT nr C 94, 22.3.1997, s. 20, 21 respektive 22.

⁽²⁾ Ännu inte offentliggjort i EGT.

⁽³⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 200/97 av den 31 januari 1997 om ändring av förordning (EEG) nr 3886/92 om tillämpningsföreskrifter för bidragssystem inom nötköttssektorn (EGT nr L 31, 1.2.1997, s. 62).

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 27 mars 1997 av José Baiges Planas och 16 andra

(Mål T-77/97)

(97/C 166/40)

(Rättegångsspråk: franska)

José Baiges Planas, bosatt i Bryssel, Viviane Baretti-Piazzini, bosatt i Rhode St Genese (Belgien), David Broderick, bosatt i Bryssel, Alessandro Buttice, bosatt i Bryssel, Peter Grasmann, bosatt i Bryssel, Timothy Hayes, bosatt i Wezembeek-Oppem (Belgien), Louis Hersom, bosatt i Bryssel, Owen Jones, bosatt i Bryssel, Jean-Louis Levy-Gorgeot, bosatt i Bereldange (Luxemburg), Saturno Mallia, bosatt i Overijse (Belgien), Fenardo Mazza, bosatt i Steinsel (Luxemburg), Yasmine Pire, bosatt i Bryssel, William Richer, bosatt i Hoeilaart (Belgien), Josefa Rodriguez Portero, bosatt i Bryssel, Roberto Smyth, bosatt i Sterrebeek (Belgien), Alain Van Hamme, bosatt i Grimbergen (Belgien) och Fionnuala Walker, bosatt i Bryssel, har den 27 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökandena företräds av advokaten Marc-Albert Lucas, Liège, och har uppgivit följande adress för delgivning: advokatbyrå Evelyne Korn, 21, rue de Nassau, Luxemburg.

Sökandena yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut om avslag på sökandens begäran om förnyad prövning av placering,
- ogiltigförklara kommissionens beslut att ogilla sökandenas administrativa klagomål, samt
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som har gjorts gällande i mål T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 27.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 28 mars 1997 av F. Javier Maeztu Nieva

(Mål T-78/97)

(97/C 166/41)

(Rättegångsspråk: franska)

F. Javier Maeztu Nieva, bosatt i Bryssel, har den 28 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Nicolas Lhoëst, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 18 juni 1996, om avslag på sökandens begäran att vidta en bedömning av om artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna eventuellt skulle tillämpas,
- ogiltigförklara, om så är nödvändigt, det uttryckliga beslutet om avslag som kommissionen fattade den 27 december 1996 då den svarade på sökandens klagomål, samt
- förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som har gjorts gällande i mål T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 27.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 28 mars 1997 av Michael A. Köhler

(Mål T-79/97)

(97/C 166/42)

(Rättegångsspråk: franska)

Michael A. Köhler, bosatt i Wezembeek-Oppem (Belgien), har den 28 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Nicolas Lhoëst, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 18 juni 1996, om avslag på sökandens begäran att vidta en bedömning av om artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna eventuellt skulle tillämpas,
- ogiltigförklara, om så är nödvändigt, det uttryckliga beslutet om avslag som kommissionen fattade den 27 december 1996 då den svarade på sökandens klagomål, samt
- förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som har gjorts gällande i mål T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 27.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 1 april 1997 av regionen Toskana

(Mål T-81/97)

(97/C 166/43)

(Rättegångsspråk: italienska)

Regionen Toskana, Florens, har den 1 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna Vito Vacchi och Lucia Bora, Florens, och har uppgett följande adress för delgivning: advokatbyrå Paolo Benocci, 50, rue de Vianden, Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens (generaldirektoratet för jordbruk) promemoria nr VI/040551 av den 21 november 1994,
- ogiltigförklara den rättsakt genom vilken kommissionen återkallade det gemenskapsstöd som beviljats inom ramen för det integrerade Medelhavsprogrammet (IMP) för projekt nr 88.20.IT.006.0 (arbeten för dricksvattenförsörjning i Toskana) och vilken aldrig delgivits sökanden,
- ogiltigförklara kommissionens promemoria av den 31 januari 1997, genom vilken kommissionen delgav ovannämnda återkallelse och vilken mottogs av sökanden den 7 februari 1997.

Grunder och huvudargument

Regionen Toskana ifrågasätter i föreliggande mål svarandens rättsakt, genom vilken det gemenskapsstöd återkallades som beviljats inom ramen för det integrerade Medelhavsprogrammet (IMP) för ett projekt för dricksvattenförsörjning i Toskana till ett sammanlagt värde av ungefär 900 000 ecu.

Sökanden erinrar i det avseendet om att ansökan om slutbetalning ingavs genom skrivelse av den 31 mars 1995 från Assessore Regionale all'Agricoltura (ungefär: landstingsrådet för jordbruk), vilken aldrig besvarades av kommissionen. Eftersom regionen Toskana inte hade erhållit den begärda betalningen sände den i november 1996 ett kravbrev till kommissionen. Som svar på detta meddelade kommissionen att gemenskapsstödet måste återkallas i enlighet med artikel 10 i förordning nr 4256/88 ⁽¹⁾, eftersom ansökan om slutbetalning avseende projektet i fråga skulle ha inkommit till denna före den 31 mars 1995, medan den nämnda ansökan i själva verket hade inkommit fyra dagar senare.

Sökanden gör först och främst gällande överträdelse av den ovan nämnda artikel 10 i förordning nr 4256/88, eftersom det i denna bestämmelse inte föreskrivs att ansökan om betalning skall ha inkommit till kommissionen före den 31 mars 1995, utan enbart att "ansökan har gjorts" inom denna frist. Följaktligen uppfyller skrivelsen från regionen Toskana på ett korrekt sätt kraven i bestämmelsen i förordningen i fråga, i vilken fristen för ingivande av ansökan och inte fristen för mottagande av denna anges.

I talan hävdas även att proportionalitetsprincipen inte har iakttagits. Enligt sökanden är den ekonomiska bördan orimlig i förhållande till det syfte som eftersträvas, nämligen att en överträdelse som var klart mindre allvarlig än den bristande fullgörelsen av den huvudsakliga skyldigheten, vilken själva garantisumman avsåg att garantera, följdes av den automatiska påföljden att den föreskrivna garantisumman förlorades, även om det godtas att regionen inte korrekt har följt bestämmelsen, vilket den förnekar.

Sökanden anger slutligen en ytterligare överträdelse av gemenskapsrätten i och med att principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts. Sökanden framhåller att kommissionen har förhållit sig helt passiv under maj 1995 och november 1996. Denna passivitet skulle ha varit av den arten att den gett regionen berättigade förväntningar att uppbära den finansiering som redan hade beviljats för arbetet i fråga, under förutsättning att det visades att detta fullgjorts i vederbörlig ordning.

⁽¹⁾ Rådets förordning nr 4256/88 av den 19 december 1988 om bestämmelser för tillämpningen av förordning (EEG) nr 2052/88 i fråga om EUGFJ:s utvecklingssektion (EGT nr L 374, 31.12.1988, s. 25) i ändrad lydelse enligt förordning nr 2085/93 av den 20 juli 1993 (EGT nr L 193, 31.7.1993, s. 44).

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 28 mars 1997 av Patrick Rousseaux

(Mål T-82/97)

(97/C 166/44)

(Rättegångsspråk: franska)

Patrick Rousseaux, bosatt i Bryssel, har den 28 mars 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden

den företräds av advokaten Nicolas Lhoëst, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 18 juni 1996, om avslag på sökandens begäran att vidta en bedömning av om artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna eventuellt skulle tillämpas,
- ogiltigförklara, om så är nödvändigt, det uttryckliga beslutet om avslag som kommissionen fattade den 27 december 1996 då den svarade på sökandens klagomål, samt
- förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som har gjorts gällande i mål T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 27.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 1 april 1997 av Société Anonyme de Traverses en Beton Armé (SATEBA)

(Mål T-83/97)

(97/C 166/45)

(Rättegångsspråk: franska)

Société Anonyme de Traverses en Beton Armé (SATEBA), Paris, har den 1 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Jacques Manseau, Paris, och har uppgivit följande adress för delgivning: advokatbyrån Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 20 januari 1997, ref.nr. XV/B3/MM(96) D/2312,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden, ett franskt bolag som är verksamt inom järnvägsinfrastrukturmarknaden, ifrågasätter kommissionens beslut om avskrivning av dess klagomål mot Société Nationale des Chemins de Fer belges (SNCB). Klagomålet avsåg det sätt på vilket ett offentligt upphandlingsförfarande hade genomförts. Detta avsåg leverans av helgjutna järnvägssyallar på grundval av ett urvalsförfarande som SNCB

hade utarbetat. Den konkreta bakgrunden till klagomålet var att avslaget på anbudet grundade sig på den felaktiga uppfattningen att de helgjutna järnvägssyallar som SNCB hade beslutat sig för och de järnvägssyallar i två block som sökanden erbjöd inte var helt utbytbara. Enligt sökandebo-laget stadfäste beslutet om avskrivning denna felaktiga tekniska bedömning.

Kommissionens beslut om avskrivning grundade sig på att gemenskapsintresse saknades för att väcka talan om fördragsbrott mot den belgiska staten.

Sökanden har till stöd för sina påståenden för det första gjort gällande åsidosättande av väsentliga formföreskrifter eftersom kommissionen dels inte vid något tillfälle har hört sökanden, dels har underlåtit att ange den rättsliga grunden för beslutet att inte fortsätta undersökningen. Kommissionen kan inte in abstracto grunda sig på gemenskapsrätten avseende offentlig upphandling för att uttala sig om kontraktet i fråga i det konkreta fallet, utan att ta hänsyn till de bestämmelser som reglerar konkurrensen. I det avseendet skall det fastställas att det ifrågasatta beslutet strider mot artikel 86 i fördraget, jämförd med artikel 90.2 i fördraget. Sökanden framhåller i det avseendet att SNCB åtnjuter ett monopol för att bedriva järnvägstrafik i Belgien, att det har fått befogenhet att tygod-känna den materiel som används inom dess järnvägsnät och att de tekniska specifikationer som är föremål för denna talan endast missgynnar avsättningen av importerade produkter.

Sökanden åberopar slutligen en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna samt maktmissbruk. Sökanden anger på den punkten att inom konkurrensområdet kan kommissionen när villkoren för överträdelse är uppfyllda ålägga de berörda företagen påföljder av ekonomisk art. Enligt sökandens uppfattning var det enbart för att undvika att tillämpa de gemenskapsrättsliga reglerna på området som kommissionen fattade ett beslut om avskrivning avseende omständigheter som var att hänföra till SNCB, samtidigt som den förklarade att det inte fanns tillräckligt gemenskapsintresse för att väcka talan mot den belgiska staten. Genom att hänvisa till den belgiska staten och inte till SNCB försöker kommissionen göra sitt beslut oangripbart med stöd av fast rättspraxis avseende tillämpningen av artikel 169 i fördraget.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 3 april 1997 av Horeca-Wallonie.

(Mål T-85/97)

(97/C 166/46)

(Rättegångsspråk: franska)

Horeca-Wallonie, Namur (Belgien), har den 3 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstans-

rätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Gilles Bouneaou, Luxembourg, och advokaterna Jean Materne och Alain Bernard, Liège (Belgien), och har uppgivit följande adress för delgivning: advokatbyrån Gilles Bouneaou, 15, avenue du Bois, Luxembourg.

Sökanden yrkar att rätten skall:

- ogiltigförklara kommissionens beslut i skrivelsen av den 24 september 1996 riktat till den belgiska staten, representerad av utrikesministern
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fédération d'Hôteliers, Restaurateurs et Cafetiers de Wallonie överklagar kommissionens förklaring att ett förslag till förordning sammanställt av den vallonska regeringen om social turism i den vallonska regionen i vilket det föreskrivs att de sammanslutningar som är godkända i den mening som avses i artikel 2 i förordningen kan få ta del av subventioner om de reserverar upp till 49 procent av varje hotells faktiska kapacitet för gäster som inte omfattas av begreppet social turism är förenligt med den gemensamma marknaden och även kommissionens korresponderande vägran att inleda förfarandet i artikel 93.2 i EG-fördraget. Sökanden påpekar i detta avseende att enligt förslaget nuvarande lydelse är de möjligt för varje centrum för social turism att på ett direkt och illojalt sätt konkurrera med företagen inom den privata sektorn.

Sökanden gör till stöd för sina yrkanden gällande att de siffror som kommissionen har uppgivit i den skrivelse som innehåller det omtvistade beslutet endast grundas på uppgifter från den vallonska myndigheten och att de varken överensstämmer med verkligheten eller är exakta.

Sökanden anser att den skall få möjlighet att lägga fram en mycket mer exakt analys av effekten av de föreslagna subventionerna, vilkas positiva inflytande skulle komma att adderas till de ekonomiska och skattemässiga strukturella fördelar som centrumen för social turism redan åtnjuter i egenskap av ideella föreningar.

Sökanden begär därför att prövningsförfarandet avseende stöd följaktligen skall inledas med stöd av artikel 93.2 i fördraget, så att de berörda, däri inbegripet sökanden, kan inge yttranden på grundval av handlingarna i ärendet, som har gjorts tillgängliga och innehåller relevanta upplysningar, i synnerhet statistiska och ekonomiska upplysningar.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 4 april 1997 av G. Van Dyck.

(Mål T-87/97)

(97/C 166/47)

(Rättegångsspråk: nederländska)

G. Van Dyck, Wuustwezel (Belgien), har den 4 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna G. Vandersanden och M.-A. Marx, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Fiduciaire Myson SARL, Rue de Cessange 30, Luxembourg.

Sökanden yrkar att rätten skall:

- förklara att förevarande talan kan tas upp till sakprövning och att den är välgrundad,
- ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens beslut av den 21 juni 1996 genom vilket den nekar att ompröva sökandens placering enligt artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna och i den mån det är nödvändigt ogiltigförklara beslut av den 27 december 1996 genom vilket det klagomål som inlämnades den 9 september 1996 av sökanden ogillades,
- förplikta kommissionen att vidta erforderliga åtgärder för att följa den dom som kommer att meddelas, varigenom den utestående lönen skall ökas med en dröjsmålsränta om 8 procent från det att sökanden trädde i tjänst, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

- Överträdelse av artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna

Kommissionen har vid placeringen av sökanden inte beaktat förevarande särskilda omständigheter – nämligen sökandens utbildning och yrkeserfarenhet – och har därför inte fattat något beslut avseende placering i den mening som avses i artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna.

- Åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen

Kommissionen har brutit mot icke-diskrimineringsprincipen genom att den då den erbjöd tillfälligt anställda fast anställning, beaktade den yrkeserfarenhet som dessa hade förvärvat under den tid de var tillfälligt anställda, men inte beaktade den yrkeserfarenhet och utbildning som tjänstemän med provanställning hade förvärvat.

- Åsidosättande av omsorgsprincipen och principen om god förvaltning

Genom att det klagomål som hade författats på nederländska besvarades på franska och genom att inte un-

derrätta sökanden då denne anställdes om räckvidden av artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna har kommissionen åsidosatt ovannämnda principer.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Henri Jacobs

(Mål T-88/97)

(97/C 166/48)

(Rättegångsspråk: franska)

Henri Jacobs, bosatt i Steenokkerzeel (Belgien), har den 7 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Nicolas Lhoëst, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 20 juni 1996, om avslag på sökandens begäran att vidta en bedömning av om artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna eventuellt skulle tillämpas,
- ogiltigförklara, om så är nödvändigt, det uttryckliga beslutet om avslag som kommissionen fattade den 27 december 1996 då den svarade på sökandens klagomål, samt
- förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som har gjorts gällande i mål T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 27.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Mikael Barfod

(Mål T-89/97)

(97/C 166/49)

(Rättegångsspråk: franska)

Mikael Barfod, bosatt i Rhode-Saint-Genèse (Belgien), har den 7 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Nicolas Lhoëst, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 18 juni 1996, om avslag på sökandens begäran att vidta en bedömning av om artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna eventuellt skulle tillämpas,
- ogiltigförklara, om så är nödvändigt, det uttryckliga beslutet om avslag som kommissionen fattade den 27 december 1996 då den svarade på sökandens klagomål, samt
- förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som har gjorts gällande i mål T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 27.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Martine Frix

(Mål T-90/97)

(97/C 166/50)

(Rättegångsspråk: franska)

Martine Frix, bosatt i Rosières (Belgien), har den 7 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Nicolas Lhoëst, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 18 juli 1996, om avslag på sökandens begäran att vidta en bedömning av om artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna eventuellt skulle tillämpas,
- ogiltigförklara, om så är nödvändigt, det uttryckliga beslutet om avslag som kommissionen fattade den 27 december 1996 då den svarade på sökandens klagomål, samt
- förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som har gjorts gällande i mål T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 27.

**Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt
den 7 april 1997 av Patrick Salez**

(Mål T-92/97)

(97/C 166/51)

(Rättegångsspråk: franska)

Patrick Salez, bosatt i Bryssel, har den 7 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Nicolas Lhoëst, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 18 juni 1996, om avslag på sökandens begäran att vidta en bedömning av om artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna eventuellt skulle tillämpas,
- ogiltigförklara, om så är nödvändigt, det uttryckliga beslutet om avslag som kommissionen fattade den 27 december 1996 då den svarade på sökandens klagomål, samt
- förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som har gjorts gällande i mål T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 27.

**Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt
den 7 april 1997 av Minh-Hong Pham**

(Mål T-93/97)

(97/C 166/52)

(Rättegångsspråk: franska)

Minh-Hong Pham, bosatt i Bryssel (Belgien), har den 7 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Nicolas Lhoëst, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 27 juni 1996, om avslag på sökandens begäran att vidta en bedömning av om artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna eventuellt skulle tillämpas,
- ogiltigförklara, om så är nödvändigt, det uttryckliga beslutet om avslag som kommissionen fattade den 27 december 1996 då den svarade på sökandens klagomål, samt

- förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som har gjorts gällande i mål T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 27.

**Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt
den 7 april 1997 av Brigitte Nau**

(Mål T-94/97)

(97/C 166/53)

(Rättegångsspråk: franska)

Brigitte Nau, bosatt i Strombeek-Bever (Belgien), har den 7 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Nicolas Lhoëst, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 18 juni 1996, om avslag på sökandens begäran att vidta en bedömning av om artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna eventuellt skulle tillämpas,
- ogiltigförklara, om så är nödvändigt, det uttryckliga beslutet om avslag som kommissionen fattade den 27 december 1996 då den svarade på sökandens klagomål, samt
- förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som har gjorts gällande i mål T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 27.

**Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt
den 7 april 1997 av Marie Louise Brichard**

(Mål T-95/97)

(97/C 166/54)

(Rättegångsspråk: franska)

Marie Louise Brichard, bosatt i Bryssel, har den 7 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstain-

stansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Nicolas Lhoëst, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 21 juni 1996, om avslag på sökandens begäran att vidta en bedömning av om artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna eventuellt skulle tillämpas,
- ogiltigförklara, om så är nödvändigt, det uttryckliga beslutet om avslag som kommissionen fattade den 27 december 1996 då den svarade på sökandens klagomål, samt
- förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som har gjorts gällande i mål T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 27.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Léon Rappe

(Mål T-96/97)

(97/C 166/55)

(Rättegångsspråk: franska)

Léon Rappe, bosatt i Hoegaarden (Belgien), har den 7 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Nicolas Lhoëst, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 18 juni 1996, om avslag på sökandens begäran att vidta en bedömning av om artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna eventuellt skulle tillämpas,

- ogiltigförklara, om så är nödvändigt, det uttryckliga beslut om avslag som kommissionen fattade den 27 december 1996 då den svarade på sökandens klagomål, samt

- förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som har gjorts gällande i mål T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 27.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 april 1997 av Daniel Callebaut

(Mål T-97/97)

(97/C 166/56)

(Rättegångsspråk: franska)

Daniel Callebaut, bosatt i Mondorf-les-Bains (Luxemburg), har den 7 april 1997 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Nicolas Lhoëst, Bryssel, och har uppgivit följande adress för delgivning: Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg.

Sökanden yrkar att rätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 20 juni 1996, om avslag på sökandens begäran att vidta en bedömning av om artikel 31.2 i tjänsteföreskrifterna eventuellt skulle tillämpas,
- ogiltigförklara, om så är nödvändigt, det uttryckliga beslutet om avslag som kommissionen fattade den 27 december 1996 då den svarade på sökandens klagomål, samt
- förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten motsvarar de som har gjorts gällande i mål T-16/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr C 74, 8.3.1997, s. 27.